

ЕНТУСИАСТ

тематична линия в броя
РАЗБИРАНЕ и ЛЕЧЕНИЕ

РАЗПРОСТРАНЯВА СЕ
БЕЗПЛАТНО

ПОРТРЕТ

‘ Бягащият човек и Намерението
Стан Котрел в България

СОЦИАЛНОСТ

‘ Правата на Душата
‘ Поредицата “Супер бавачка” – от истински
кошмар до реална приказка (продължение)
‘ Аутизмът – загадката на нарушената
комуникация

РЕЛИГИЯ И МИСТИКА

‘ Дух и тяло – психо-соматичната връзка
‘ Зодии Козирог и Водолей

КЛАСИКА И ЖАНРА

‘ Стив Джобс и Свързването на точките
‘ Пробуждане

ОТКРИВАТЕЛСТВО

‘ Методът Силва – фокусираното мислене
Интервюта с Панайотис Метаксатос
и Стоян Лаловски

ДУХ И ТЯЛО

‘ На какво ни учи СПИН
Из “Защо това? Защо на мен? Защо сега”

ИНФОСВЯТ

‘ Духовното лечителство
Интервю с лечителя Зор Алеф

Материали в броя от:

Анета Атанасова
Ваклуш Толев
Мирена Велкова
Ралица Благовестова
Робин Норууд
Рюдигер Далке
Снежана Бесарабова
Стив Джобс
Торвалд Детлефсен
Филип Мийл
Ян ван Хелсинг
и др.

Интервюта в броя с:

Зор Алеф
Панайотис Метаксатос
Стоян Лаловски

Издател:

Ралица Благовестова

Фотографии:

Интернет

Списание ЕНТУСИАСТ

съдържание

Тематична линия в броя:

5/2010

РАЗБИРАНЕ И ЛЕЧЕНИЕ

ПОРТРЕТ ЕОА

Бягашият човек и Намерението /
Стан Котрел в България – 37ми Пробег на приятелството

СОЦИАЛНОСТ

Хора и институции:

Ваклуш Толев

Права на Душата

Семейството и децата:

Ралица Благовестова

Поредицата "Супер бавачка" –
от истински кошмар до реална приказка

Мирена Велкова

Анета Атанасова

Аутизмът – загадката на нарушената
комуникация

РЕПИГИЯ & МИСТИКА

Учения:

Подбрани откъси

Дух и тяло – психо-соматичната връзка /
Из "Болезтта като път", "Не пипай тази книга",
"Живот без окови" и др.

Астрология:

Ваклуш Толев

Зодии Козирог и Водолей
По сп. НУР

КЛАСИКА & ЖАНРА

Личности:

Стив Джобс

Стив Джобс и свързването на точките /
Реч на Стив Джобс пред дипломантите на
Станфордския университет, 2005

Кино:

Ралица Благовестова

Пробуждане

ОТКРИВАТЕЛСТВО

Ралица Благовестова

Методът Силва – фокусираното мислене /
Интервюта с Панайотис Метаксатос и Стоян Лаловски

ДУХ & ТЯЛО

Здраве:

На какво ни учи СПИН /
Из "Защо това? Защо на мен? Защо сега" на Р. Норууд

ИНФОСВЯТ

Снежана Бесарабова

Духовното печителство /
Интервю с лечителя Зор Алеф

Бягащият човек и Намерението

Стан Котрел в България – 37-ми Пробег на приятелството

СП. ЕНТУСИАСТ 5/10 • ПОРТРЕТ

“**К**аж ми, че не мога да докосна дъгата и тогава ще е по-добре да затегнеш здраво колана – няма да намалят темпото, докато не я обгърна с длани.”

“**К**огато ти изпълниш своята мечта, целият свят усеща тази победа и се променя завинаги.”

– Стан Котрел

“Стан Котрел ни показва безпределността на човешките възможности, които могат да бъдат достигнати, само ако имаме вяра!”

– Макс Клиланд, Министър на външните работи, щат Джорджия

~ ~ ~

“Забележителната история на Стан ни вдъхновява с един голям урок. Не е необходимо да сме поражени само защото окръжаващите условия напълно предразполагат. “Няма непостижим връх” е разказ за неизчерпаем кураж, защото това е историята на човек, който никога не се предава.”

– С. Т. Кети, Директор на Чик-Фил-Ей ООД

~ ~ ~

“Стан ще те предизвика да се изкачиш още малко по-нависоко.”

– Джеймс Ируин, астронавт на Аполон

БЯГАЩИЯТ СТАН

СТАН КОТРЕЛ
В БЪЛГАРИЯ

www.dobrich.com
05.05.2004

“Бягащият човек” Стан Котрел получи герба на Добрич от кмета Детелина Николова. Минути преди 12 часа на обед “Пробегът на приятелството” начело с маратонца Стан Котрел пристигна в Добрич. Екип лекоатлети от “Добруджа-99” придружават бегача. Пред общината в Добрич, кметът Детелина Николова връчи на Котрел герба на града. В приветствието си Детелина Николова изтъкна, че Добруджа е житницата на България. На чист български език Стан Котрел отвърна, че е щастлив да е в Добрич и има прекрасни чувства към този град. На 7 май Котрел ще бъде в Силистра, където ще празнува 61-ия си рожден ден. Хилядите километри пробег, които е натрупал, надхвърлят седем пъти обиколката на земното кълбо, каза Стефан Сотиров от екипа на маратона. Прекосил е Европа с тичане от Единбург до Гибралтар. През 1984 г. е бягал по Великата Китайска стена. Пробягал е Северна Америка във всички посоки. В списъка на екзотичните му маратони се нареждат Япония, Южна Корея, Виетнам, Камбоджа и още 34 страни от почти всички континенти. В България сега Стан Котрел осъществява 37-мия си пробег на приятелството.

www.paper.standartnews.com
ЧемВъртък, 6 Май 2004

Маратонец номер 1 на планетата чества свой юбилей в Силистра. Бягащият човек Стан Котрел ще чества в петък 60¹-годишния си юбилей. Празникът му съвпада с финала на 450-километровия пробег през България в Силистра. Ще вдигна наздравица само с плодов сок, каза вчера в Добрич маратонец номер 1 на планетата. На входа на града той беше посрещнат от възпитаници на спортното училище “Г. С. Раковски”, а в центъра – от кметицата Детелина Николова. Стан подари на децата знака на маратона, който носи от САЩ.

www.society.actualno.com
8 Май 2004

Триста осемдесет и осем километра пробяга от Ахтопол до Силистра американецът Стан Котрел, който е записан в книгата на рекордите “Тинес” и е поставил два световни рекорда по дълго бягане. Днес той пристигна в Силистра и отпразнува шейсет и първия си рожден ден. На 29 април Стан Котрел започна от Ахтопол трийсет и седмия си “Пробег на приятелството”, който завърши днес в Силистра. Последните пет километра Стан Котрел пробяга с млади силистренски лекоатлети.

¹ Информациите за възрастта на Стан Котрел тук се разминават, но той е роден на 7 май 1943 г. и следователно при пробега си в България тогава е навършвал 61 години.

www.clubs.dir.bg >> Религия и мистика >> Кастанеда

ЕОА (космополит) @ 11.07.2004 БЯГАЩИЯТ ЧОВЕК СТАН

Престигна във Варна от Обзор... бягайки... Подире му, или от време-навреме пред него, един джип с цял отбор учени, снимачи разни и др. да го изследват като феномен... Посрещаме го с голяма група студенти в сградата на ВИНС...

Бягайки, обикаля света от 30 години... Бягал си от много малък... Прототип е на главния герой в неznam си кой известен филм...

Живеели край гора с изобилие от зайци, с които се прехранвали... Веднъж, като бил на 6 години, майка му му дала пушката, един единствен патрон, последният в къщи, и

му казала да иде в гората и да донесе най-тлъстия заек...

Минали час, два... момчето не се връщало... Отишла майката да види какво става... и заварила малкия Стан да гони зайците, да ги хваща и да ги опипва и пак да ги пуска... Все му се струвало, че не е най-тлъстият... а не смее да използва последния патрон... щото можел да не улучи най-тлъстия...

Стан е 61-годишен, по-скоро дребен, рус, усмихнат, лъчезарен, ужасително енергичен, вдъхновен, истински, непосредствен и автентичен... Насища с живот и виталност цялата атмосфера около себе си... И кара пространството да вибрира, а всички око-

ло него да резонират в синхрон и да синегрират...

Непрекъснато споменава за баща си... като един от неговите най-големи вдъхновители... Почваме да се чудим какъв ли ще да е този баща, от който можеш така да се вдъхновиш... След доста време истината отеква тежко... Баща му е бил изключителен пияница и алкохолик, който пребивал жена си и сина си... Редовно, методично, неотклонно... като че ли това е единственият смисъл на живота му...

И въпреки това, Стан го обожава, говори топло и с такова чувство за него... На него дължи неизказаните неща, които му се случват непрекъснато в живота му...

Стан растял болезнено и патологично срамежлив... Винаги изпадал в шок, когато се обръщали към него и губел ума и дума, обливайки се в студена пот и почервявайки като рак... Смятали го за малоумен и всеки го дънел както свари...

На завършването на гимназията, в проникновената си реч Директорът надминал себе си, като посочил Стан за пример "какъв не бива да става" човек, ако иска да постигне нещо в живота си...

Стан бил най-нежеланият, най-отхвърленият, най-аутсайдерът... При това без да е направил на никого нищо... Без да си отваря и устата даже...

Стан си знаел... като и без това е никой... като и без това е нищо, той просто ще бяга... Ще избяга от там, където и без това не е неговото място... Единственото, на което мо-

жел да се отдаде, е бягането... И той бягал... Винаги след като баща му се уморявал да го бие и заспивал изтощен, Стан излизал и хуквал да бяга... Ей тъй просто на... Като го гонели от игрите в училище, като го спуквали от подигравки, като го обиждали, за да видят как изглежда като глупак... Стан просто се обръщал и почвал да бяга... Унесено, тотално, безвъзвратно, като последното нещо преди смъртта си в този живот...

По неговите думи, когато бягал, нещо ставало с него... Той сякаш преминавал през гъста въздушна стена и се озовавал някъде, където бягал с такова увлечение, лекота и настроение, че просто не усещал физически себе си...

Светът изведнъж преставал да бъде онова враждебно пространство, където за него нямало място...

Докато бягал, с него се случвали невъобразими и неизразими словесно неща, виждал неопишуеми картини, преживявал страхотни състояния...

Когато след часове се връщал, се чувствал неизразимо щастлив, обновен, усещал прилив на енергия, което било особено странно, понеже се оказвало, че е бягал с часове... Понякога по цял ден...

След завършване на Гимназията и след унизителната проникновена реч на достопочтения Директор – виден американски педагог – и след поредната порция бой, Стан взема решение и избягва от вкъщи, бягайки... За този период от живота си разказва, че това е било страхотно

ново време...

Изведнъж той не чувствал повече необходимост да се връща вкъщи... Да се връща където и да било... Той бил у дома си бягайки... Хапвал където и каквото намери... Заспивал където го свари сънят, ставал и влизал в онова свръхпродуктивно състояние бягайки, от което не му се искало никога да излезе...

Не помни колко точно години продължава това... Може би към 7-8-9-та година най-после, за голямо свое учудване, усетил – за него вече нямало значение дали бяга или не... дали общува с хората или се разхожда в “стария” свят, гледайки на него с абсолютно “нови” очи... все едно за пръв път попада в него... Винаги бил в онова ефективно състояние, в което се усещал жив, цялостен, разтворен в безкрая, свободен завинаги...

По някое време станало така, че масово го посрещали в градовете, през които минавал... Хората го познавали от предишните му минавания, възторжено го посрещали... карали го да произнася речи... Той не помнел какво им говорел, но думите му така разтърсвали хората, че постепенно се организирано “Движение за подкрепа на бягащия човек Стан”...

Записвали речите му на видеофилми и ги слушали и разпространявали по всички щати и извън пределите на Америка... по цял свят... Оказало с, че Стан е произнесъл 9 800 речи и нито веднъж не се е по-

вторил... Оня Стан, дето губел ума и дума, когато само се обръщали към него да го попитат нещо, когато смятали за малоумен, когато пребивали от бой, когато анатемосвали и давали за лош пример какъв не трябва да бъдеш...

Основала се фондация на името на Стан, която натрупала милиарди от това, че някой го заснемал и записвал речите му... Екипи от учени изследвали неговата свръхенергийна ефективност, без да могат да дадат приемливо научно обяснение за неговия феномен...

(Стан пробягва по 123 км. дневно в периодите, когато е на обиколка из света... Обикновено не бяга обикаляйки през 3 месеца от годината, но тогава поддържа формата си бягайки на място... На изминати 9000 км Стан изразходва около 2900 калории, което е нормалния дневен разход на човек зает със средно тежък физически труд. Храни се семпло и съвсем нормално – закусва с една или две препечени филийки... Понякога си позволява да ги намаже с чисто масло... На обяд хапва салата, печено пилешко месо или риба и плодове... Вечер или не вечеря или обилно хапва салата...)

А (нерегистриран) @ 11.07.2004

Този Стан май е прототип е героя на филма “Форест гъмп” (Том Ханкс). Преди време взе доста “Оскари” и на мене и до днес си ми е от най-любимите филми...

ЕОА (космополит) @ 11.07.2004

... За всички тези неща в негова чест Стан научава много по-късно, когато му връчват грамоти и дипломи на Почетен гражданин в градовете, през които минава... Когато му връчват банковата сметка с милионите и милиард вече долари от неговата фондация и от филма, в който го използвали за прототип, само за удоволствие на авторите му, и за който до този момент той нищо

не е подозирал...

Понастоящем Стан се отнася с абсолютно безразличие към всички тези сметки... Понякога си позволява да се шегува с цялото това положение на нещата, както и особено с придружаващия го екип през последните две-три години, който го изследва... **За него е ясно, че извън нашия свят има нещо, което по неведоми пътища му позволява да пребивава, да изучава и изследва...**

И това му е много по-достатъчно от всичко, което нашият свят може да му даде...

От 30 години той не е променил живота си... Бяга по света, като нежен вихър... Спира за малко да поразговаря с хората и се чуди какво толкова им е казал, че се разплакват и го гледат и следват с такъв порив...

Изключително е благодарен на баща си, на Директора, на съучениците и децата от махалата, които – както казва – са най-добрите му учители, които смята, че са му били страхотен дар от Духа, защото благодарение на тяхното отношение, той е направил онази крачка, отвъд която не си човек... а, нещо много по-хубаво, истинско, дълбоко същностно...

На въпроса какво му е направило най-голямо впечатление докато обикаля света, Стан отговаря, че не престава да е поразен от това, че само 2% от човечеството живее "абсолютен живот", разкривайки по най-добрия начин не само своя човешки, но и свръхчовешки потенциал... Останалите хора, според Стан, водят апатичен, застоял, неефективен живот... Като че ли са изпаднали в някаква непреодолима летаргия... "Страшно е да се гледат всички тези тълпи с помръкнал, изпразнен от съдържание поглед, които се носят по течението на живота..." 98% от човечеството никога не разбира на какви чудеса е способен човешкият дух и никога няма силата, смелостта, желанието и порива да прекрати решително отвъд предела...

Без да усетим как, цялата тъпа се е озовала на половин километър в “Тропс къща”-та, където Стан смята да похапне заедно с нас... Очите му са блестящи, ведри, искрящи... Като на дете... Около него се носи лек вихър, който подема всички наоколо и ни кара да чувстваме безпричинна радостна възбуда...

Утре Стан продължава за Силистра... 150 км... Трябва да пристигне късно посред нощ... вече го очаквали... А, защо – никога няма да му стане ясно, като всеки може да си намери нещото, в което да бъде “бягащият Стан”...

Стан ще върви по моите стъпки... Миналото лято предприех тази “лудост” да извървя тези 150 км след като се каних цели 3 г. и след като едно момче беше ги извървяло вече на 2 пъти...* **Нямам нищо общо със Стан, обаче знам – с онова дълбоко вътрешно знание – всичко, за което той говори... И тайно се надявам да се изтръгна от апатията и летаргията на онези 98%, каквото и да ми коства това...** Дали ще успея никой не може да каже, но нищо не може да ми попречи непрекъснато да опитвам по моя си начин...

Стан не е и чувал за Дон Хуан, нито е чел Кастанеда... Но няма никакво съмнение, че е безупречен воин... И за мен беше страхотен подарък на Духа срещата с него... От своя страна, разказвайки ви за него, правя своя подарък на всеки, който може да се възползва пълноценно и докрай от него...

“Мисловната нагласа на Осъществителя”

предговорът от Стан Котрел към книгата

* Разказът за това 150 километрово пътешествие (и срещнатите по пътя опасности и знаци), поднесен отново под формата на есе, е публикуван в друга тема на клуба през август 2003. Следва по-късен коментар в тази тема:

ЕОА (космополит) @ 12.10.2007

8 месеца след горната описана истинска история, се срещнах на живо с истинския прототип на героя Форест Гъмп – “Бягащият човек Стан”... До този момент нищо не бях чувала за него, както и за филма.

Беше на едно от околосветските си пробягвания... Отзаде му на джип – солиден екип от учени, които се движат на стотина метра от него... Снимат, мерят му кръвното и му правят всякакви изследвания при престоите му. На срещата представяха изследванията си и бяха категорични, че нещо става с обмяната на веществата му, когато бяга, и влизайки в това състояние, целият му организъм и психика преминава на друг режим, при който той не губи почти никакви калории... При това може да бяга с дни без да почи-

ва, както и се храни много оскъдно... Като по чудо, на следващия ден от срещата му предстоеше да пробяга по същия този път, който описвах по-горе... А кажете сега, не е ли тва магия, не е ли намерение!

Историята на Бягащия човек Стан

– с това заглавие я бях описала тук, в също едно такова “настръхващо” есе, и тогава един клубен пройдоха също направи асоциация с “Форест Гъмп”. От него разбрах, че имало такъв филм. А на срещата със Стан стана въпрос за този, а и други филми, на които той е бил прототип.

И сега един парадокс... Често, когато пиша, аз всъщност съм в друго ниво на съзнание... Когато свърша, нямам спомен как точно е станало, как са ми хрумвали всички тези мисли, думи, изрази, усещания... Тогава се получават и “потресающите” ми есета или други писания... Това не е себеизтъкване, а факт, който винаги ме кара да се удивлявам... **В това се състои и тайната на творческия акт, бил той писане, плуване, ходене, бягане, изобретяване, откритие и т.н.!**

Ако би могъл да изразиш в една дума кой си ти, какъв би бил твоят отговор? За мен това определено ще е “Осъществител”! Превръщането във вечно действащ, понастоящем активен Осъществител е нагласа на ума. Това е непривремен процес, който продължава да еволюира и расте. Зад всяко успешно същество ще откриеш индивидуалност, която е изтръгнала тайните на умонагласата на един осъществител. Осъществителите идват от всички краища на света с разнообразни професионални и лични опитности. Къде сме родени или израсли е просто география. Всеки от нас е продукт на безчет преживявания и културни влияния. Всеки от нас може да мечтае, мисли, играе, работи, обича, действа и бъде!

Фактът, че си тук е мощно свидетелство за това, че си търсач на самоусъвършенстване. Тук си благодарение на миналите си успехи, които вероятно са имали много скромно начало. Аз ги наричам опитности на истински успех. Моите ранни позитивни резултати започнаха, когато като дванайсет годишно момче спечелих градското надбягване на 100 метра разстояние. Крилете на едно постижение станаха тласък за следващата стъпка.

За мен всеки ден е ново начало – двадесет и четири нови часа от Божията магия на мое разположение, празен лист за вписване на каквито пожелае бележки. Днес аз избирам да бъда и да продължавам да живея с мисловната нагласа на осъществител.

ПРАВА НА ДУШАТА

със съкращения по www.vaklush.org

Автор ВАКЛУШ ТОЛЕВ

Свободата е идея за божественост!

Хартата за защита правата на човека е открадната радост от съвестта на човечеството – израз срещу една жестокост, несравнима в историята преди това; един безбрежен копнеж в човешката душа за мир, просперитет и свобода. Хартата безспорно е достижение, но и политически акт на двубоя между двете системи, които бяха си поделили света. Едната система защитаваше личността в нейната цялост, но в комерческата ѝ тенденция; другата поддържаше идеята за колективното съзнание – унищожаваше личността в колективен “гроб”. Поддръжниците на тезата за защита на колективната даденост не дават път на индивида, защото той знае да мисли и следователно може и да руши. Другите пък закрилят личността, но само в съгласие с официалната етика на религиите.

Но така или иначе се брани само тялото, в което имамо някакъв мислещ апарат...

Изповядваните религии дават достатъчно основание да се защитава и нещо друго освен тялото. Човек е ранен като сътворено тяло, в което работят мисъл, воля, чувство. Религиите му предоставят и Дух, и душа, но те са оспорвани като реални субстанции, отричани са като безсмъртни и не са защитени както тялото (видимо смъртно). Душата не била субстанциално зрима!... А съвестта зрима ли е?! Но е предвидена

в клаузите за защита на човека! Науката се поблазни от абстрактното и го откри в реалното – душата е вече предмет на експеримент и точно тук тези, които създават хартите, не прозряха, не предсетиха потребата за нейната правна кодификация.

Но никой досега не е оспорил наличието на едно вътрешно съзнание и безспорно това, което Христос казва: "И не бойте се от ония, които убиват тялото, а душата не могат да убият..." (Матей 10:28), категорично определя разликата.

Съзнанието е сбор от чувства, ум и воля като официална психология, а това, което като “психи” както в митологиите, така и във формациите на религиите стои неоткъснато от корпуса на човек (изявяващ в съзнание и воля, и ум, и чувства), е като хранител, като мост между Дух и човек. На душевността културите на религиите предоставят безсмъртие. Безсмъртна е душата, не умът. При прераждането умът може само да бъде набогатен, а душата е, която носи всичкото богатство – и на ума, и на емоцията, както и волевата приложност. За да бъдат поставени в една по-висока степен на свършенство във всяко ново претворяване, тя е водителката.

Сега се защитава човекът да не бъде убит, но никой не гарантира да не бъде унищожена душата му! Един проблем, който въобще

не е поставян, за да се потърси кои елементи убиват душата.

Известна е приказката за мечката, която е ранена, но и оскърбена, когато ѝ казват, че нейният дъх отвратително мирише – раната след време зараста, но лошата дума остава... След като може да се създаде една такава приказка с преценка за духовни стойности, сравнени с физиологията, значи възможно е да се предвиди защитност и на душевната цялост, на духовното начало на човечеството!

Хартата за правата на човека не удовлетворява само християнското съзнание. Тя е необходима и приложима и за други религии, които имат свое по-различно измерение в доктрината човек-душа. А къде остана и тезата на Ницше, че между свръхчовека и животното има един мост, наречен човек?! Коя субстанция у нас е свръхчовекът и какво се прави относно нейната защита? Хората превърнаха вълшебното килимче в ракета, за да отидат на Луната, но все още се отрича вълшебното килимче в човека.

Навремето идеята за петене се е приеела като фантазия, като митология, но вече я направихме реалност. Все още не можем да приемем своята душевност като обективност, но тя в Третото хилядолетие ще има живот!

Човекът стои като прицел в жизнената пътека на историята и безспорно един ден за защита на правата

му е роден като необходимост на приложната воля и мисъл, че той е Богоосезаема необходимост, че той е един бог в развитие. Няма посмела дързост в идеята за свобода от това, което Христос дава като право на човека с идеята за равенството и прощението – да бъде не само събожествен, но и свръхчовечен. Свободата като идея за равенство е носена във всички хилядиетия и започва още с първите религиозни трепети – със зараждането на молитвата между човека и Бога. Същността на всенародната Харта за правата на човека е толкова древна, че ако се върнем пет хиляди години назад, ще я намерим в индуската религия в словата на Кришна, който казва, че заради любовта дава живота си. (След това Шандор Петюфи го повтаря.) После Буда – предшественик на Иисус, се бори против кастите (макар че не ги побеждава), а Моисей слага това, което сега с такава защитност и почитание приемаме – права на човека! Нима Моисеевият закон “Не убивай!” не е право на живот?! В историческата памет на човечеството и преди Десетте Божии заповеди има подобни прояви за защита – Акадските таблици за съдбата, Дванадесетте таблици на Рим. (Всъщност правната доктрина на Десетте Божии заповеди я има още в законите на Хамурапи.) А тогава когато Хартата вече съществува, дискриминацията в Америка шества и е убит Мартин Лутер Кинг. Оскърбително е това, че си затваряме очите за подобни престъпления, а се ласкаем, когато ни подхвърлят някакви

игралки. Това не са свободи! Тогава къде е прагът на радостта, че имаме права за свобода, както и право на живот?!

Животът е непобедим - другото са сенки на отживени актуалности!

Затова идеята за безсмъртието остава, защото идеята за Живот е безспорна. И това е изворът, това е и приложената реалност, че човекът е! Следователно всяко настояще трябва да създаде и да гарантира битие, което да осигури на човека право на живот и на труд – защита от унижение, бедност и глад; да опази правото на въображение, защото въображението е свобода като идея за творчество. Човекът е битието, а свободата е право на Духа да се излива във всички свои дарования! Творчеството създава и религия, и култура, и изкуство. И ведно с верската даденост се нормира и правната формула Ессе Номо (“Ето Човекът”). В световната история и европейската култура стоят два полюса – Кръщението, когато Бог Отец казва “Този е Моят възлюбен Син, в Когото е Моето благоволение.” (Матей 3:17), и Съдът, когато Пилат, който трябваше да съди Божество, посочва “Ето Човекът!” (Йоан 19:5). В това пространство се развива културата на човечеството в продължение на последните две хиляди години. В този период съществуват инквизиция и индулгенции – достатъчно унищожителни. Но има нещо не по-малко убий-

ствено, което още стои – анатемата. Религиозните институции ползват тази от нищо непрепечена насилствена мярка срещу душевността на човека.

Анатемата е религиозна казнь, която унищожава човешката духовност!

“Но Иисус, като повика младенците, рече: оставете децата да дохождат при Мене и не им пречете, защото на такива е царството Божие. Истина ви казвам: който не приеме царството Божие като дете, няма да влезе в него!” (Лука 18: 16-17). Невинността на детето е един от външните образи на чистотата на душата. И да се упражни върху тази душа анатема и да се отхвърли от общение с институцията, която уж е неин бранител, и човекът повече да не може да бъде член на това общество... Това е толкова тежка по отношение на моралните преценки депресия! Но и пред казаното в Евангелието не се спират!...

Анатемата е най-жестокото слово, употребено срещу духовната същност на човека. В чл. 189 от Устава на Църквата е прието, а и още апостол Павел казва, че този, който не споделя или не иска да приеме Христос, трябва да бъде анатемосан. А анатемата наистина е проклятие върху душевната и духовната същност на човека. Това не е да се сложи един жигосан белег, както на съответните събори са наказвани богомилите, било други еретици. Онзи белег, който не се вижда, е много по-стра-

шен. Това напомня на нареждането да се избият 14 000 деца от страх за властта или на несекналия плач на Рахил, че някакво робство ѝ отнема децата. А робството на душата?!

Анатемата е проклятие с отпъчване. Тогава къде е пристанът на отпъчения човек?

Цялата статия – на адрес:
www.soul-rights.vaklush.org

Псалмовецът пише: "Аз рекох: вие сте богове." (Пс. 81:6)
Христос рече: "Аз и Отец едно сме." (Йоан 10:30)

когато световната съвест се изживява в отговорност пред безмерната жестокост, личната и социална мизерия, Всеобщата декларация за правата на човека, гласувана на 10-ти декември 1948г. в ООН, предостави на човека закон, който защитава правото му на живот, свободата на слово и съвест, волята за щастие, просперитета и свободата от страх.

Историческата памет спомни на човечеството нравствените повели и Божии заповеди от най-древни времена до модерните конституционни гаранции и международни конвенции. Но в забвение остана защитата върху незримата, но реална субстанция – душата, признавана и защитавана от всички религии; проklinата и отлъчвана, когато някой смени убеждение, дерогира или изкаже несъгласие. Затова Христос ще каже: "И не бойте се от ония, които убиват тялото, а душата не могат да убият; а бойте се повече от оновова, който може и душата, и тялото да погуби в геената." (Матей 10:28)

Лично аз и Общество Път на Мъдростта предлагаме на ООН да се разшири охранителната сила на Хартата за правата на човека като се допълни с клауза за права и на душата. Така ще се пази духовната цялост на човека от оскърбление и убийство чрез словото, защото за душата нито острието, нито ко-

ето и да е оръжие имат сила. Приложената **анатема** – проклятие и отлъчване, е най-тежката лична духовна покруса и най-оскърбителната характеристика за националния и исторически дух. Със същата отрицателна енергия е наситено и понятието **враг**, употребявано в светските взаимоотношения.

Ние се обръщаме отново към Уважаемата комисия по правата на човека с предложение да се включи нов член или клауза към някои от членовете в Пакта към гражданските и политическите права за защита на душата с определящ състав, че анатема е неприложима като унижаващо и убийствено наказание спрямо човека и да се премахне като санкция, в която и да е религия. Логично е, че в Третото хилядолетие не може да се влезе и с отрицателната радиация на понятието враг. "Обичай врага си!" – рече Христос, имайки предвид, както смених термина, **събожника**. В Третото хилядолетие човечеството влиза с нова нравствена таблица – няма зло, има нееволюирало добро; няма враг, има събожник.

Спасете душата! Тя е свидетелство на миналото и преддверие на бъдещето.

БАКАЛУШ ТОЛЕВ

"Супер бавачка" – от истински кошмар до реална приказка (продължение)

Автор РАЛИЦА БЛАГОВЕСТОВА

Като цяло през поредицата от епизоди се наблюдава една несъзнателна реакция от децата за "нередностите" в родителското поведение. Липсата на организираност и разпределеност на времето за "качествено време" с децата – общуване, игри, задружност – и "качествено време за работа" също се отразява изключително негативно, особено в случаите, когато майката гледа децата и работи от къщи.

Комуникацията.

Особено важно е нашето осъзнаване, че детето може да разбере – когато му се обясни причината и когато не му се отнема реалната свобода. Малкият три годишен ... Когато си поиска хъква навън направо на пътя, без да се оглежда за колите при действително активното движение – за да си играе с приятеля си отсреща. Но не само. Винаги

когато са навън хуква нанякъде – по стълбища, асансьори и където му видят очите. Всъщност и в къщи го прави непрестанно. Просто не желае да бъде ограничен. Но често е наистина твърде-твърде опасно такова “неконтролирано” поведение. И как се научава да “чува” майка си? Техниките наистина като че ли изглеждат магически, хех. Но вероятно разковничето е в промяната на отношението от страна на родителя. Не е достатъчно да заявиш на детето, че е опасно. Необходимо е да го направиш спокойно, категорично и с ясни параметри. Така, че детето да “усети” смисъла и да не получава противоречиви послания, които чувства като безсмислени и насилствени опити да му се отнеме нещо любимо и желано. Така и малкият разбира, че има моменти, в които е нужно да спре да тича и бяга надалеч, тъй като съществуват опасности, които не познава и не взема предвид, но в освен това може да се забавлява препускайки свободно като жребче, когато е безопасно. И нека се довери на по-възрастния, че има все пак възможността за по-широката и обхватна преценка! И децата го правят – безотказно и щастливо. Стига да усетят “връзката” и “смисъла”, които никога не достигат до тях, когато им се крещи, когато ги наказват за щяло и не щяло, а още по-малко, когато са... да го кажем пошляпвани – накратко всичко, което е чисто безсилие, преминало в другата своя крайност. Нещата доказано НЕ РАБОТЯТ така. Детето усеща безпогрешно и е един безотказен регулатор, ако се

замислим. То отразява всяка наша слабост, неосъзнатост, проява на неуважение, липса на вслушване и неотделяне на жизнено необходимо внимание. И наистина може да ни бъде верен и реален учител – стига да приемем, че имаме и ние какво да научим. Най-прекрасното в епизодите на това зареждащо с разбиране и оптимизъм предаване са картините на възцарилите се и до сълзи докосващи мир, изявявана обич и разбирателство между намерилите път едни към други деца и родители. Прекрасно е да се наблюдава и изживява! Кой не би искал онзи, който има сила и власт над него, да не злоупотребява с тях? Да...

Родителят е отговорен да осигури пълноценно внимание на детето си, както и качествено време за себе си и неотменните си задължения.

Баланс.

Основното, което наблюдаваме отново и отново в началото на всеки нов епизод от предаването е умората, безпомощността, безконечната битка за нереализиран контрол и “разкъсване” на родителя (обикновено майката) между опитите за овладяване на ситуацията с децата и необходимостта да свършва куп други неща. И никой не е щастлив. Колкото повече им се повишава тон, тича се подире им, за да се укорят, измислят им се наказания и биват шляпани – толкова по-неуважителни, буйстващи, безконечно кресящи и правещи какво ли не напук, се проявяват децата.

Липсата на точни граници и противоречивите послания от страна на родителите са в основата за възникване на усещане за неуважителност, пренебрегване и всичко в този

дух у децата. Най-добрият начин да изпълним собствената си отговорност е като привлечем детето в съпричастност и му възложим негова собствена отговорност.

АУТИЗМЪТ – ЗАГАДКАТА НА НАРУШЕНАТА КОМУНИКАЦИЯ

Първият семинар за аутизъм у нас

Автор МИРЕНА ВЕЛКОВА

AUTISM CLINIC

В началото на месец септември 2005 г. в Нов Български Университет се проведе семинар по въпросите на съвременните тенденции в диагностиката и терапията при аутизма. Спецификата на събитието бе в това, че за първи път лекари, терапевти и родители заедно поеха инициативата да насочат съвместните си усилия в решаването на най-важните и наложителни въпроси, свързани с отглеждането, обучението и лечението на деца, юноши и младежи с проблеми от аутистичния спектър. Семинарът беше организиран от родителското сдружение "Асоциация Аутизъм" и факултета по Логопедия към НБУ. Нарезждането на пъзела, наречен "Аутизъм", и за родители и за специалисти винаги е изглеждало като

неосъществима мечта. В момента мненията по този въпрос започват да се разделят и това става факт, не само с намесата на поведенческите и други образователни походи, но и с адекватното прилагане на био-медицинския метод, при третирането на деца с аутизъм. Самият факт, че вече се говори за напълно възстановени случаи на аутизъм при деца, многократно тествани по различни оценъчни системи, с доказана поне от няколко специалисти диагноза, досега беше източник на мотивация и надежда предимно само за родители и тема табу за специалистите не само у нас, но и на много места по света. Ситуацията напоследък започва чувствително да се променя, след като все повече разкази за напълно възстановени деца из-

пълват страниците на вестници и списания в САЩ и други места в Европа. Не е коректно да се дават излишни обещания и лъжливи надежди на родители и близки, но е задължително за всички участници в процеса на терапия и комуникация с децата-аутисти да знаят за различните опции, за успешно използваните методики, които стоят като възможности пред тях. В България няма къде и как да се прочете и на-

учи за използването на диетично хранене при аутистите (Например: диета без глутен, казеин и захар или Фейнголдовата диета), за процеса на прочистване на организма от тежки метали и други страни от медицинските терапии при аутизма, които лекарите от движението DAN (Defeat autism now – Да победим аутизма сега) и още много други подобни организации на специалисти (представители на редица

известни научни центрове в САЩ) споделят в научните си разработки и в медиите.

Положителните отзиви и стотиците обнадеждени родители на деца, с които общуваме, бележещи напредък вследствие на тези терапии, ни убедиха да застанем пред обществеността и да разкажем за техния опит. Да се изправим пред широката аудитория от специалисти-научни работници, психолози, логопеди и лични лекари, родители и представители на социални институции, с риск да предизвикаме надсмешка, сред онези смятащи аутизма за генетично заболяване, което не може да бъде преодоляно, да споделим наученото, да предадем чуждия опит и да дадем повод за размисъл в тази област. Последните достижения на био-медицината дават редица положителни резултати при някои деца, при някои дори до степен на пълно възстановяване. Впечатляващите резултати от изследването и терапията на 19 от 30 пациенти на доктор Бутгар – автор на хелирация препарат TD-DMPS, представени пред здравната комисия на Американския Конгрес, както и сина на самия д-р Бутгар, са били напълно възстановени в рамките на двугодишно лечение. Прилаганите в САЩ и други страни по света прочистващи и възстановяващи нормалното био-химично функциониране на организма средства мотивираха пък нас, като родители, да търсим съмишленици в развитието на тази област и опит и у нас. Разказвайки за впечатлява-

щите резултати в тази сфера, споделяйки своя опит и информация – да дадем на хората около нас една друга перспектива на мислене, нови насоки за действие, защото ние няма за кога да чакаме, защото ние се борим за всяка една дума, усмивка, по-успешен ден на децата си, защото им го дължим...

Всички известни на човечеството ни открития са били съпроводжани с недоверие и отрицание, затова скептицизмът, с който се приема теорията за лечението на аутистичната симптоматика посредством прочистване на организма от живак и тежките метали, не учудва никого. Позицията на отричане на дадена теория без да се опитаеш да опознаеш механизма на работата ѝ обаче, особено в наши дни, звучи несериозно и непрофесионално. Вследствие на дългогодишни изследвания и инициативи учените, работещи в тази област, стигат до извода, че проблемите от аутистичния спектър (във всичките им форми и проявления) както и увеличаващото се количество на деца с образователни проблеми, в това число много авто-имунни заболявания, различните хранителни алергии и т.н. са причинени и представляват симптоми на живачна интоксикация, в болшинството от случаите отключена и взела началото си от консерватора във ваксините, наречен тимеросал (thimerosal), изграден на основата на живака. Подозрението към тази консервираща съставка се обостря след първите опити с плъхове, на които са инжектирани

съдържащи тимеросал ваксини, пропорционални на теглото им и съответстващи на тези, поставяни върху новородените. Резултатът е развитие на симптоми подобни на аутистичните такива при хората. Друго изследване при същите плъхове показва, че при тях има липса на глутатион, основен анти-оксидант, отговорен за изтласкването на тежките метали от организма. Последвалите изследвания при хората и приложението на хелацията,

разработването и прилагането на трансдермални такива препарати, прилагани при аутистични деца, продължават да убеждават все повече хора в логиката на този вид терапия. (Приложена е извадка от изследването на Дейвид Къркби, наречено "Evidence of harm") За съжаление в нашите университети за диагнозата аутизъм все още се говори със страх, като за присъда за цял живот и като състояние, при което няма възможност да бъде осъ-

ществен никакъв съществен напредък. Това не само влияе конкретно на хората с аутизъм, като предварително стеснява хоризонтите на тяхното развитие, на ентусиазма и амбициите на тяхното семейство, но също така и на мотивацията на специалистите да работят и да се развиват в тази област. През последните години, на семинарите с насоченост към въпросите на деца със специални образователни нужди, в духа на новите тенденции

за интеграция, деликатно се отминаваше темата за това какво се прави, и колко адекватно е то, за децата, юношите и младежите с аутизъм. Всички споделят колко е трудно да бъдат приобщени към естествената социална среда лицата с проблеми от аутистичния спектър, колко трудно е те да бъдат образовани и социализирани. Досега обаче никой не е поставил въпроса дали са създадени подходящи условия за обучението и подпомагане на отглеждането и възпитанието на тези деца, дали се акцентира върху най-основните проблеми, свързани със спецификата на диагнозата. Няма подобрени или специално изготвени насочващи програми за работа с деца и възрастни-аутисти. Специалистите у нас трябва да полагат неимоверни усилия за изготвяне на индивидуални планове за децата с аутизъм, по които те да бъдат обучавани на базата на програмите за обучение на деца с увреждания като цяло. Тази практика, според водещите специалисти в Европа, понякога може допълнително да засили проблемите на индивидите с аутизъм, вместо да им помогне.

Кой и как решава у нас по коя методика и кога да бъдат започнати заниманията с детето: ABA, TEACCH, PECs, RDI, Son-Rise, Facilitated Communication(FC), Signed Speech or Simultaneous Communication, Sensory-Based Interventions, Sensory Integration Therapy, Auditory Integration Therapy(AIT), Vision Therapy, Music Therapy, Physical Interventions:

Craniosacral Therapy, Occupational Therapy, Physical Therapy, Strength Training и т.н.?

Има ли курсове и възможност да се подготвят студенти и специалисти как да се прилагат тези специално модифицирани методи за работа с аутистични деца и младежи? Вземат ли се под внимание реалното състояние на детето преди да бъде подложено то на огромяване, какъвто е акцентът на помощните ни училища? Кога и как ще използва знанията си детето или младежът с аутизъм, ако той е пропуснал важни години, в които е бил могъл да бъде обучен на самостоятелност, на справяне с реални ситуации, с които ще се сблъсква в продължение на целия си живот? Какви са ролите на родители и специалисти в този процес и какво е взаимодействието между двете страни?...

Ние като общество, отговорните институции и всички онези, от които зависи състоянието на образователната ни програма и система, касаеща деца със специални образователни нужди, в частност аутистите, сме длъжни на децата ни. До днес ние не сме били в състояние да създадем една подходяща, адаптирана и приспособена за специалните нужди на децата ни образователна среда и методики на работа, които да гарантират адекватно и пълноценно обучение, систематична и структурирана среда на работа.

Именно тези въпроси стояха в основата на инициативата за провеждане на семинара по въпросите

на аутизма. Във връзка с това беше отправена и нашата покана към опитните ни колеги от "Аутизъм-инициативи Великобритания", с които контактуваме по линия на международната организация "Аутизъм Европа". Започнали като родителска организация преди повече от 30 години, "Аутизъм-инициативи Великобритания" поддържат работата в редица центрове и училища за обучение на деца и възрастни с аутизъм. На семинара тяхните представители споделиха своя опит за организация на дейността им за изграждане и финансиране на защитени и самостоятелни жилища за лица с проблеми от аутистичния спектър, за опита им в тяхната интеграция и организацията на ежедневието им. Английските специалисти разказаха за начина, по който се изготвят индивидуални планове за всеки един възрастен, за всяко дете, на базата на личните интереси и качества. Те стават основа за по-нататъшната работа, обучение и осъществяване на комуникация с тях.

В презентацията си Кейт Силвър – дългогодишен терапевт-логопед – посочи акцента на работа на центровете, основани и ръководени от "Аутизъм Инициативи Великобритания". Най-важната цел, на която е основана дейността им е именно подготовката на децата и юношите с аутизъм, да станат "успешни" възрастни с аутизъм.

Във връзка с това, за всеки един индивид с аутизъм, с който се работи в училищата и центровете, ръко-

водени от "Аутизъм Инициативи Великобритания", се прави обективна оценка на силните и слабите черти и качества, както и на способността да бъдат използвани. Разработва се система от действия, целящи подпомагане развитието на качества, в областите, в които индивидът е по-слаб. Това се съчетава и с очертаване на стратегия за повишаване на самочувствието и самооценката на конкретния човек с аутизъм, с цел да се подпомогне той или тя да се почувстват добре и повярват в себе си.

Използването на добрата визуална памет, тяхната способност да обработват добре визуалната информация, специалните им интереси са базата, върху която трябва да бъде изградена работата и обучението на децата, младежите и възрастните с аутизъм. Като се отчита триадата от области, в които те имат затруднения, а именно способността за социална комуникация, социално взаимодействие и гъвкаво мислене, би могло да се създадат условия, в които тези недостатъци са отчетени и подпомогнати. Акцентът в развитието на комуникативните умения се разпределя в няколко аспекта: способността да се прави избор, способността да се изразява собственото желание, уменията да отказваш, това което не искаш, както и да помолиш за помощ. Целият този набор от умения, дава възможност да бъде осъществена и основната цел, която си поставят специалистите в работата си – подготвянето на добре справящ се,

самостоятелен, безопасен за себе си и околните възрастен с аутизъм. Изпълнението на всички тези условия за достойно съществуване, възможността да се наслаждават на нещата и дейностите, които обичат, мотивира и самите индивиди с аутизъм да бъдат по-активни в процеса на комуникация, както и да усвояват нови "стратегии" за справяне с ежедневните ситуации. Презентацията на Кейт Силвър, още веднъж доказва, че двигателят на прогреса и подобрението на състоянието на хората с проблеми от аутистичния спектър, е мотивацията. Ето защо, независимо от методиката на работа, които родители и специалисти изберат да използват, тя трябва да има за изходна точка интересите на индивидът, обектите, дейностите или средата, които най-силно ще го мотивират да участва в образователния процес и по този начин да развива себе си.

Едновременно с чуждия опит ни се искаше да покажем положителните практики, които имаме и тук в България. Беше представена лятната програма за работа с аутистични деца, в рамките на 17 ЦДГ. Университетските лектори представиха своето разбиране за това как, какво и защо се случва при аутистите и различните възможности за третирането на проблемите им.

Двудневен семинар е крайно недостатъчно време, за да се изчерпят темите, свързани с аутизма. С инициативата си ние само очертахме аспектите, върху които е хубаво да се наблегне за в бъдеще, дадохме

началото на един диалог между родители и специалисти, между специалистите от различните области, свързани по един или друг начин с аутизма, които имаха възможност да обменят мисли и опит по отношение на работата си. Чрез серия

от последващи обучения и семинари ние ще се постараем да поддържаме започнатия диалог, интереса към семинара, дългите разисквания след презентациите на лекторите са убедително доказателство, за нуждата от такива мероприятия.

АУТИЗМЪТ – ЗАГАДКА ИЛИ ПРОСТО РАЗЛИЧИЕ

Автор АНЕТА АТАНАСОВА

Аутизъм е разстройство на развитието, което се характеризира с нарушения в социалните взаимоотношения, комуникацията, със стереотипно поведение и ограничени интереси. Съществува голяма разлика между отделните случаи на аутизъм.

Характерните за това разстройство особености и нарушения могат да варират в широка степен. В областта на диагностиката на разстройството и откриването на значими диагностични критерии в научните среди се обсъждат проблеми, свързани с точността на диагнозата, възможността за грешки, трудността на диагностицирането.

Същевременно всеки практик в областта на аутизма, както и всеки родител на дете с аутизъм, по-скоро смята, че би могъл да усети и да разпознае винаги онова специфичното, загадъчното, което прави това разстройство уникално. Хората с аутизъм сякаш живеят в свят, различен от нашия, на останалите не-аутисти.

Деца с аутизъм сякаш нямат желание да споделят с другите хора своите интереси и преживявания. Те предпочитат да играят сами, вместо в компания. Обикновено тяхната игра е различна: не се наблюдава в повечето случаи характерната за децата с типично развитие символична игра (играта "наужким"). Много често децата с аутизъм не говорят или проговарят доста по-късно и често по специфичен начин.

Хората с аутизъм сякаш възпри-

емат света по различен начин. Те се фиксират върху неща, които ние, останалите, бихме сметнали за второстепенни или въобще не бихме забелязали. Техните възприятия също са сякаш различни от нашите. Много обичайни за нас стимули (най-често слухови или тактилни) могат да се възприемат като особено интензивни от хората с аутизъм и да им причиняват неприятни усещания и дори болка.

Също така те възприемат по-скоро детайлите в една ситуация (образ, картина), а не цялостният образ. Те учат и мислят образно: всяка новопостъпваща информация сравняват с конкретен образ, който имат в паметта си от предишен свой опит. Често извършват повтарящи се действия/стереотипи. Възможно е причината за това да е в затрудненията на индивидите с аутизъм да предвидят какво ще се случи и да разберат какво се очаква от тях. Понякога имат самонараняващо се поведение.

Хората с аутизъм често не разбират невербалните послания, които останалите предават при комуникацията; затрудняват се да разбират постъпките, думите, чувствата на другите хора. Обикновено не могат да си представят чуждата гледна точка.

Уменията и познанията, които хората с това разстройство имат, варират обичайно в голяма степен. Те имат много добри умения в определени области и много лоши умения – в други. Голямо е различието и между отделните индивиди.

Дух и Тяло

психо-соматичната връзка

Из “Болестта като път”

на Торвалд Детлефсен и Рюдигер Далке:

Тази книга е неудобна, защото лишава човека от възможността да използва болестта като алиби за нерешените си проблеми. Целта ни е да докажем, че болният не е невинна жертва на някакво природно несъвършенство, а по-скоро сам носи отговорност за състоянието си. При това нямаме предвид замърсяването на околната среда, цивилизацията, нездравословния начин на живот или други подобни “злосторници”, а искаме да изтъкнем метафизичния аспект на заболяването. От тази гледна точка симптомите могат да бъдат разглеждани като физически израз на психически конфликти, които чрез своята символика са способни “да демаскират” съответния проблем на пациента.

Функционалните процеси, сами по себе си не притежават определено съдържание. Дадено събитие добива смисъл едва след неговото тълкуване, което ни позволява да узнаем значението му. Например покачването на живачен стълб в стъклена тръбичка, наблюдавано изолирано, е абсолютно безсмислено. Едва когато обясним станалото като промяна на температурата, процесът придобива значение.

Ако хората престанат да тълкуват събитията в заобикалящия ги свят и своята собствена съдба,

тяхното съществуване затъва в маловажност и безсмислие. За да може да се обясни нещо, са нужни координати извън онази плоскост, в чиито рамки се проявява процесът, който искаме да обясним. Събитията, произтичащи в материалния и абстрактния свят, стават обясними само тогава, когато при интерпретирането им се привлича една метафизична система от връзки и съотношения. Едва когато видимият свят на формите “стане иносказателен” (Гьоте), той се изпълва със смисъл и значение за хората. Както буквите и цифрите са формални носители на една скрита зад тях идея, така и всичко **видимо**, всичко конкретно и функционално е само израз на дадена идея и по такъв начин – посредник към **невидимото**. За по-кратко можем да наречем двете области **форма** и **съдържание**. Съдържанието **намира израз чрез формата, затова формите също са особено важни**. Писмени знаци, които не предават идеи и значение, остават за нас празни и безсмислени. Дори и най-прецизният анализ на такъв знак не би могъл да промени нищо.

Тази взаимовръзка също е очевидна и разбираема за всеки и в сферата на изкуството. Стойността на една картина не се измерва според

качеството на платното и боите, материалните й елементи са само носители и проводници на една идея, на един образ в съзнанието на твореца. Платното и боите позволяват на иначе невидимото да се превърне във видимо и представляват физически израз на едно метафизично съдържание.

Тези прости примери бяха опит да се прекара мост към разбирането на тази книга, която разглежда темите за болестта и лечението тълкувателно. По такъв начин напускаме категорично и преднамерено полето на “научната медицина”. Нямаме претенции за “научност”, тъй като отправната ни точка е съвсем различна, а оттук естествено следва, че начинът ни на разсъждение в никакъв случай не се поддава на научна аргументация или критика. Нарочно излизаме от научните рамки, тъй като те се ограничават до функционалната плоскост, като по този начин пречат на значението и смисъла да станат прозрачни.

Подобен подход е предназначен не за заклетите рационалисти и материалисти, а за хората, които са готови да следват заплетената и не винаги логична пътека на човешкото съзнание. Полезни помощници в едно такова пътешествие през криволиците на човешката душа са образното мислене, фантазията, асоциациите, иронията, както и долавянето на езиковия подтекст. Не на последно място, нашият подход изисква способност да се приемат парадоксите и двойствеността, без веднага да

се прибягва до унищожаване на единия от полюсите, в стремежа да се постигне яснота.

Тялото никога не е болно или здраво, защото то е само проводник на информацията, изпращана от съзнанието. Тялото не върши нищо от само себе си, в това всеки може да се убеди, наблюдавайки един труп. Тялото на живия човек дължи своите функции тъкмо на онези две нематериални “инстанции”, които обикновено наричаме съзнание (душа) и живот (дух). Каквото и да се случва в тялото на едно живо същество, то е израз на съответната информация, респективно кондензация на съответния образ. (На гръцки “образ” се означава с *eidolon*, което отговаря също и на понятието за “идея”.) Когато пулсът и сърцето следват определен ритъм, телесната температура остава постоянна, жлезите отделят хормони или се образуват антигени. Обяснението на тези функции не се корени в самата материя – всички те зависят от съответната информация, чийто първоизточник е съзнанието. Когато различните телесни функции се синхронизират по определен начин, получава се модел, който възприемаме като хармоничен и поради това го наричаме **здраве**. Дерайлира ли дадена функция, тя застрашава малко или много цялата хармония и тогава говорим за **болест**.

Следователно болест означава нарушаването на една хармония, т.е. поставянето под съмнение на един дотогава балансиран ред. (По-нататък ще видим, че разгледана от

друг ъгъл, болестта всъщност представлява именно създаване на равновесие.) Но нарушаването на хармонията се извършва в съзнанието на равнището на информацията и се проявява изключително само в тялото. Така тялото е плоскост на проявление или осъществяване на съзнанието и с това – на всички процеси и промени, които протичат в него. **Както целият материален свят е само сцена, на която играта на първообразите се облича във форма и по този начин става иносказателна, аналогично и материалното тяло е сцената, където образите от съзнанието си пробиват път и се изявяват.** Ако в съзнанието на даден човек се възцари **неравновесие**, то става видимо и осезаемо в тялото му като симптом. Затова е подвеждащо да се твърди, че тялото е болно, болен може да бъде единствено и винаги само човекът, а това **болестно състояние** се проявява в тялото като симптом. (При представянето на една трагедия трагична е не сцената, а пиесата!)

С понятийното разграничаване между болест (на равнище съзнание) и симптом (телесно равнище) нашите разсъждения върху болестта неизбежно се отклоняват от познатия анализ на телесните процеси и се насочват към едно необичайно и несвойствено за наши дни схващане за психичното равнище. Действията ни могат да се сравнят с действията на критик, който не се опитва да направи по-добра една лоша театрална постановка чрез

анализ или с подмяна на декора, на реквизита и на актьорите, а се заема направо със самата пиеса.

Прояви ли се в тялото на човека даден симптом, той привлича (повече или по-малко) вниманието върху себе си и по този начин често прекъсва досегашната последователност на жизнения му път. Симптомът е сигнал, който предизвиква внимание, интерес и с това поставя под Въпрос обичайния равен ход на нещата. Един симптом изисква от нас да го зачитаме, независимо дали желаем или не. Това прекъсване, което като че ли идва отвън, ние усещаме като смущение и затова обикновено имаме една-единствена цел: да накараме смутителя (смущението) да изчезне. Човекът не иска да бъде смущаван – и ето че започва борбата срещу симптомата. Борбата предполага внимание и посвещаване от наша страна и така симптомът винаги постига своето – да се занимаваме с него.

Още от времето на Хипократ академичната медицина се опитва да внуши на болния, че симптомът е повече или по-малко случайно събитие, **причината** за което трябва да се търси във функционалните процеси и именно тях тя се старее да проучи основно. Академичната медицина грижливо избягва **да тълкува** симптома и по този начин омаловажава както самия симптом, така и болестта. Така обаче сигналът губи своята същинска функция и симптомите се превръщат в сигнали без значение.

Нека използваме за пояснение едно

сравнение. Един автомобил е снабден с различни контролни лампи на арматурното си табло, които светват само тогава, когато някаква важна функция на колата престава да се изпълнява правилно. Светне ли по време на пътуване една такава лампичка, ние, естествено, не се радваме особено. Чувстваме се принудени от сигнала да преустановим движението.

Въпреки разбираемостта ни безпокойство, би било глупаво обаче да се сърдим на лампичката, в края на краищата тя ни информира за някакъв процес, който иначе изобщо не бихме осъзнали толкова бързо, тъй като е в “невидима” за нас област. И ето че светването на лампичката ни служи като подтик да потърсим автомеханик, с цел, след неговата намеса, лампичката да изгасне и да можем спокойно да продължим пътуването си. Но бихме се разсърдили ужасно, ако механикът осъществи тази цел, като само отбие крушката на лампичката. Наистина, тогава тя ще престане да свети – това, което всъщност сме искали – но пътят, довел до този резултат, е прекалено формален и повърхностен.

Ние смятаме, че би било по-разумно да направим светенето на лампичката излишно, отколкото да ѝ попречим да свети. Затова обаче е нужно вниманието ни да се отклони от самата лампичка и да се насочи към скритите зад нея проблеми и области, за да се изясни какво в действителност не е наред. Та нали като светва, лампичката само иска да

ни упъти и да ни накара да се усъ-
мним. Това, което в горния пример
бе контролната лампичка, в нашия
случай е симптомът.

Симптомът не бива да се възпре-
пятства, а трябва да се направи

излишен. Но за тази цел и тук е
необходимо да отклоним погле-
да си от симптома и да вникнем
по-дълбоко, ако искаме да се на-
учим да разбираме какво сигнала-
лизира той.

Из www.clubs.dir.bg

d8a (cheers!) @ 21.10.2003

Re: *дух-тяло* [re: *Homo Ludens**]

Интересна тематика.

В момента чета книгата

“Холографската вселена”,

която описва подобни наблюдения. Ето една статия с откъс от
книгата, точно за такива феномени – ето и по-конкретно за какво
става дума...

Здравни последици от множествената личност

Друго състояние, което на-
гледно илюстрира силата на въз-
действие на ума върху тялото, е
разстройството на множествената
личност (РМЛ). Освен, че прите-
жават различни картини на мо-
зъчните вълни, подличностите на
един множественник са психически
силно отделени една от друга. Всяка
си има свое собствено име, възраст,
спомени и способности. Често вся-
ка има свой собствен почерк, обявен
пол, културна и расова история,
артистични таланти, познания по
чужди езици и коефициент на ин-
телигентност.

Още по-забележителни са биоло-
гичните промени, които протичат в
тялото на множественниците, когато
те превключват личностите. Често
пъти медицинско състояние, при-
също на една личност, мистериозно
изчезва, когато друга личност вземе
върх. Д-р Бенет Браун от Междуна-
родното общество за изследване на
множествената личност в Чикаго
е документирал случай, в който
всички от подличностите на един
пациент били алергични към пор-
токалов сок, освен една. Ако човекът
пил порткалов сок, когато някоя
от неговите алергични личности е
поела управлението, той получавал
ужасен обрив. Но ако превключел
към своята неалергична личност,
обривът незабавно започвал да из-
бледнява и той можел свободно да

си пие портокалов сок.

Д-р Франсин Хоулънд, психиатър-
ка от Йейл, специализирала се
в лечение на множественици, раз-
казва още по-впечатляващ случай,
свързан с реакцията на един мно-
жественник към ужилване от оса. Във
въпросния случай мъжът идва на
уговорената с Хоулънд среща с око,
напълно затворено от оток, вслед-
ствие на ужилване от оса. Разбирай-
ки, че той се нуждае от медицинска
помощ, Хоулънд извиква офталмо-
лог. За съжаление, офталмологът
можел да види човека най-рано
след час и тъй като човекът изпит-
вал остра болка Хоулънд решава да
пробва нещо.

Както се било оказало, една от лич-
ностите на мъжа била “анестезична
личност”, която изобщо не усеща
болка. Хоулънд кара анестезичната
личност да поеме управлението на
тялото и болката се прекратява. Но
се случва и още нещо. По времето,
когато пациентът отива на преглед
при офталмолога, отокът е изчез-
нал и окото му е станало нормално.
Като вижда, че няма какво да леку-
ва, очният лекар го изпраща у дома.
Не след дълго обаче анестезичната
личност отстъпва контрола върху
тялото и първоначалната личност
на човека се завръща, заедно с ця-
лата болка и подпухването от ужил-
ването на осата. На другия ден той
отива обратно при офталмолога, за

да бъде най-накрая лекуван. Нито Хоулънд, нито нейният пациент казват на очния лекар, че човекът е множественик и след като го лекува, офталмологът се обажда на Хоулънд. "Той мислеше, че сме му скроили номер – смее се Хоулънд. – Искаше да се увери, че аз действително съм му се обадила предния ден и той не си го е въобразил!" Алергиите не са единственото нещо, което множествениците могат да включват и да изключват. Ако съществува някакво съмнение относно контрола, който подсъзнанието упражнява върху ефектите на лекарствата, то изчезва при фармакологичното магьосничество на множественика. Като променя личностите си, един множественик, който е пил, може незабавно да стане трезвен. Различните личности реагират различно на различни лекарства. Браун регистрира случай, в който 5 милиграма диазепам – един транквилант – успокояват една личност, докато 100 милиграма са малко или изобщо не въздействат върху друга. Често една или няколко от личностите на множественика са деца и ако някоя зряла личност е взела лекарството, а след това управлението поеме детска, дозата за възрастния може да дойде твърде много за детето и да се получи предозиране. Трудно е също да се анестезират някои множественици, а са описани и случаи, когато множественици се събуждат на операционната маса, след като една от техните "неподлежащи на упойка" подличности вземе връх.

Сред състоянията, които могат да се менят от личност в личност, спадат белези от рани, от изгаряния, кисти, служене предимно с лявата или с дясната ръка. Остротата на зрението също може да бъде различна, а някои множественици си носят два или три чифта различни очила, за да се приспособяват към своите променящи се личности. Една личност може да бъде далтонист, а друга не, като дори и цветът на очите може да се променя. Има случаи на жени, които имат два или три менструални периода всеки месец, защото всяка една от техните подличности си има свой собствен цикъл. Логопедът Кристи Лъдлоу открива, че гласовата картина на всяка личност на множественика е различна, изключително постижение, което изисква такава дълбока психическа промяна, че дори и най-съвършеният актьор не може да си променя гласа достатъчно, за да прикрие своята гласова картина. Една множественичка, приета в болницата за лечение на диабет, смайва своите лекари като не показва симптоми, когато една от нейните недиабетични личности поема управлението. Има описания на епилепсия, която идва и си отива с промените в личността, а психологът Робърт А. Филипс-младши докладва, че дори тумори могат да се появяват и да изчезват (въпреки че не уточнява какъв вид тумори). Множествениците освен това оздравяват по-бързо от нормалните хора. Например има регистрирани няколко случая на изгаряния от

трета степен, излекувани с невероятна скорост. Най-потресаващото от всичко е, както поне един изследовател – д-р Корнелия Уилбър, чието пионерско изследване на Сибил Дорсет е представено в книгата "Сибил" – твърди, че множествениците не стареят толкова бързо, колкото

останалите хора. Как е възможно да се случват подобни неща? На един от последните симпозиуми за синдрома на множествена личност, множественичка на име Касандра дава един вероятен отговор. Касандра приписва своята способност за бързо излекуване и

на визуализационните техники, които тя практикува, и на нещо, наричано от нея паралелно обработване. Както тя обяснява, даже когато нейните променящи се личности не контролират тялото ѝ, те все пак са будни. Това ѝ дава възможност “да мисли” по множество различни канали наведнъж, да прави неща, като примерно да работи върху няколко различни статии едновременно, и даже да “спи”, докато другите личности приготвят вечерята и почистват нейния дом.

Следователно, докато нормалните хора правят лечебни упражнения с използване на въображението само два-три пъти на ден, Касандра ги практикува денонощно. Тя дори има една подличност на име Силес, която има пълни познания по анатомия и физиология и чиято единствена функция е да прекарва двадесет и четири часа в денонощието в медитиране и въобразяване на едно напълно здраво тяло. Според Касандра именно това денонощно внимание към нейното здраве ѝ дава предимство пред нормалните хора. Други множественици също правят подобни заявления.

Ние сме дълбоко привързани към неизбежността на нещата. Ако зрението ни е лошо, смятаме, че така ще е цял живот, а ако страдаме от диабет, нито за момент не си помисляме, че заболяването ни може да изчезне при промяна в разположението на духа или в мисленето. Но феноменът на множествената личност отправя предизвикателство към това вярване и предлага още до-

казателства за това колко много от нашите психически състояния могат да засегнат биологията на тялото.

Ако душата на човек с РМЛ е вид холограма с множествен образ, изглежда че и тялото е такова и може да се превключва от едно биологично състояние към друго толкова бързо, колкото раздаването на колода карти. Системите за контрол, които трябва да бъдат в състояние да обяснят подобни способности, са сливащи и пред тях нашата способност да премахваме брадавици направо бледнее.

Алергичната реакция спрямо ужилване от оса е сложен и многостранен процес и включва организираната дейност на антитела, произвеждането на хистамин, разширяването и спукването на кръвоносни съдове, прекомерното освобождаване на имунни субстанции и т. н. Какви неизвестни пътища на въздействие дават възможност на ума на един множественик да замрази всички тези процеси в тяхната поредност? Или какво им позволява да отменят ефектите на алкохола и други лекарства в кръвта или да включват и изключват диабета? В момента ние не знаем и трябва да се утешим с един прост факт. Щом един множественик претърпи лечение и по някакъв начин стане отново цялостен, той или тя може да извършва тези превключвания по желание. Това подсказва, че някъде в нашата психика всички ние имаме способността да контролираме тези неща. И все пак това не е всичко, което можем да сторим.

Светлина в мисълта [ентусиаст] @ 02.11.2003

Re: дух-тяло [re: d8a]

Същите неща съм ги чела и за “немножествени”-те, тоест нормалните уж личности :) На кой немски психиатър, не си спомням, четох една книга – той ми остави впечатление за доста безжалостен тип междувпрочем – и си спомням един показателен пример.

Демонстрира на една възрастна дама в инвалидна количка, че заболяването ѝ – едностранна парализа беше, ако помня добре – че проблемът ѝ е чисто психологически, като измести парализата от единия към другия крак! Значи не е болен крака, а съзнанието. И ѝ каза, че ако иска да се излекува наистина, трябва да се вземе в ръце и да не пропилява бъдещето си като си играе на честност – понеже тя се е грижела преди за инвалид, сега да е ред да се грижат за нея... !!!

Из “Живот без окови” на Дийпак Чопра

Способността на съзнанието да разширява влиянието си очевидно е безгранична, дори когато се сблъска с непреодолими препятствия. В последната си **книга “Мъдрост, лудост и безумство”** известният шотландски психиатър Лаинг разказва забележителната история на Жаклин дю Пре – талантива английска чилистка – която починала от множествена склероза на четиридесет и няколко години. За нещастие, болестта поразила дю Пре едва на 28 години и когато загубила възможността да координира ръцете си, музикалната ѝ кариера приключила много бързо. Изминала една година, през която тя не се докоснала до челото. Но една сутрин тя се събудила и открила, че е напълно и необяснимо излекувана. Мускулната ѝ координация и музикалните ѝ умения отново били наред. Тя се втурнала към студиото, където записала брилянтни изпълнения на творби от Шопен и Франк, които съвсем разбираемо не била изпълнявала от година. Ремисията продължила четири дни, след което дю Пре отново изпаднала в безпомощно състояние.

Трудно може да се твърди, че през тези 4 дни тя е била съвсем свободна от болестта, но въпреки това случката е необяснима от медицинска гледна точка. Множествената склероза причинява прогресивни органични увреждания на нервната система. Матната обвивка, която

обвива всеки неврон, се разрушава на петна, разпръснати произволно в главния и гръбначния мозък. При някои пациенти този дегенеративен процес продължава цели 50 години, докато други се превръщат в инвалиди само за няколко месеца или седмици.

Състоянието на дю Пре било такава, че увредените ѝ неврони са били нефункционални физически. Как се е възстановила? Как така нервната система, която довчера не е могла да движи ръката, днес внезапно си е възстановила властта над невероятно прецизните и деликатни движения, необходими за да се свири на чело?! По някакъв начин дю Пре така пълно е трансцедетирала болестта си, че реалността отстъпила, макар и за кратко...

Увредените неврони или са се държали като здрави, или по някакъв напълно мистериозен начин не са пречили на процеса. И двете възможности се свеждат до едно и също: неясно до каква степен, но парализата зависи от осъзнаването на пациента за собственото му състояние.

Този извод сигурно въбесява професионалните учени, но **ако мислите не притежаваха невидима двигателна сила, ние всички щяхме да бъдем парализирани.**

Това е особено очевидно при случаите на аутизъм. Думата **аутизъм** произлиза от латинското **“съсредоточен в себе си”** или **“незвисим”**

и представлява рядко срещана детска болест, диагностицирана за първи път през 1943 година. Тя поразява едно на малко повече от 10 хиляди деца и е 4 пъти по-разпространена при момчетата, отколкото при момичетата. Причините все още са неясни. По-старите психологически теории обвиняваха “майките – хладилници”, но след това отстъпиха място на биологически теории, според които заболяването се причинява от химически дисбаланс или физическо увреждане на мозъка на детето. Каквато и да е причината, страдащото от аутизъм дете не реагира на почти никакви външни дразнения. Когато го залюлеете на люлка, то може да покаже слаб интерес към заниманието, но когато люлката спре, то не полага никакви усилия да я раздвижи отново и изпада в обичайната си апатия. Ако му подхвърлите топка, то нито ще я улови, нито ще се предпази от нея. По-голямата част от времето си тези деца прекарват в монотонни механични движения, наречени “въртене на пръстите”. При тях искрата на желанието по някакъв начин се е изгубила в тъмния и объркан лабиринт на самовглъбяването. Понякога обаче тя може да бъде извикана обратно. Веднъж гледах филм за страдащи от аутизъм деца, които на 3-4 годишна възраст все още не се бяха научили да ходят. Затворени в собствения си херметичен свят, те можеха да стоят на крака само ако някой ги дъжи или ако се подпи-

рат на нещо. Иначе веднага падаха и не правеха никакви опити да се надигнат отново. За да им помогнат, хората, които се грижеха за тях, бяха измислили много хитроумен подход.

Отначало поставяха на 3 метра един от друг два стола, свързани със здраво въже. Всяко дете бе окуражавано да се хване за въжето и да извърви няколко крачки. След известно време децата напредваха и стигаха от единия до другия стол без да падат. След това въжето се сменяше с друго – малко по-тънко. И пак детето се хващаше за въжето и стигаше от единия до другия стол. С всеки ден въжето бе сменяно с още по-тънко, но детето не забелязваше разликата. Накрая то вървеше и се “подпираше” на една съвсем обикновена връв.

Тогава дошло гениалното хрумване. За да освободят децата от механичното преминаване от единия стол до другия – експериментаторите намотали около дланите им по малко от връвта. Детето било уверено, че все още имало за какво да се държи и ходело вече свободно.

Моментът на освобождаването на съзнанието е наистина магически. Докато гледах как тези току-що освободени деца за първи път в живота си да се разхождат из стаята си за игри, се зачудих колко ли малки пропасти ме делят от свободата – пропасти, които ми се струват непреодолими, защото нямам връв, която да използвам като мост!

Из “Не пипай тази книга” на Ян ван Хелсинг

Атлантическото знание категорично заявява: човекът притежава сила на мисълта и чрез нея може да бъде Творец – да, той е не само част от Творението, но е и част от Твореца! Помислете още веднъж: Ние не само сме част от Творението, ние сме част от Твореца и имаме силата и средствата да творим сами!!!

~ Ян ван Хелсинг

Добра или лоша е болестта? Искате ли повреденият черен дроб да прати някакво съобщение на притежателя си, или той трябва да го замени с нов, може би отглеждан изкуствено? Възможно ли е лечение без промяна в мисленето?

Зад всяка болест се крие скрито послание на душата ни, независимо дали става дума за безобидна хрема или рак. Не е нужно да се борим с болестта, тя иска да разберем посланието ѝ и да променим мисленето и действията си – така ще изпълним задачата и симптомът ще изчезне.

Иска ми се да поясня защо лошото зрение няма нищо общо с болните очи чрез следния интересен пример. На един свой семинар известен германски хипнотерапевт върна мъж с голям диоптър в детството му. Човекът беше поставен да легне, свали си очилата и затвори очи. Хипнотизаторът го върна в десетата му година, когато, както самият той преди каза, още не носел очила. Мъжът промени начина си на говорене и внезапно забърбори като малчуган, спомена за веселите тапети в спалнята, някои случаи в семейството и т. н. След това терапевтът му даде книга и го помоли да прочете пасаж от нея.

Човекът под хипноза започна да чете без да бърка – забележете без очила – като десетгодишен, когато те не са му били нужни. Публиката силно се развълнува. След като про-

чете откъса докрай, хипнотизаторът отново го върна в настоящето, накара го да се изправи и да прочете още веднъж същия пасаж. Този път мъжът каза, че нищо не вижда и по-моли за очилата си.

Зрителите бяха изумени. Току-що бяха получили доказателство, че лошото зрение на мъжа не се коренеше в очите му (защото явно той можеше да чете без очила), а че е свързано с гледната му точка. Дължи се на мнението му, на модела, през който гледа света, на начина, по който вижда себе си в света, на оценката, когато определя доброто и злото. С отворено, искрено, неограничено сърце и със светогледа на десетгодишен той можа да види редовете, въпреки че гледаше със същите очи! Но възрастният мъж, белязан от много събития, конфликти и разочарования, съответно с ограничен светоглед, не успя. Отново стигаме до това, което надничаше през очите – душата; безсмъртният, духовният елемент; този, който обитава тялото. Помислете за това!

Следователно болестите не биха имали никакъв смисъл, ако можеха да бъдат излекувани, без да се знаят причините им. Истинското лечение може да настъпи само, когато сме разбрали посланието на симптома и сме разрешили конфликта. Стана ясно, нали?

КОЗИРОГ
и ВОДОЛЕЙ

КОЗИРОГ

Интелектът констатира,
но мистичността открива.

Автор ВАКЛУШ ТОЛЕВ

Безсмислен път никой
не ходи. И това е достойнството на

човека, че може да се освободи от безсмислие. Така че в един месец, ако ние дадем същина от това, което знаем, и ползуваме онова, което ни е дадено като енергия, можем да кажем, че ще минем през едно отговорно служение.

В Мировото съзнание, чрез човешката история са минали много епохи до онзи съвършен момент, когато можеше да се каже, че Бог се въплъти в човек. Ето защо тези исторически етапи са и на нашето съзнание. Ние всички сме чакали пред пещерата; били сме във всички епохи на човешката история и вън от нея – в историята на Космоса. Защо? Защото **в Сатурн се начева материалната субстанция, за да имаме тук физика**, а там виждаме Козирог. Там се зачева, оттам е нашето физическо тяло; следователно сме присъствали във всичката битийност на Космичността. В митологиите се говори, че като господар на света Уран има своята Гея и своите деца – т.нар. титани, циклопи и хекатонхейри. Говори се за този двубой, който се води между тях, и за тази отбелязана от жена му неспра-

ведливост, че той – Уран, не храни обич към циклопите и хекатонхейрите и те са заточени. Така ние трябва да видим йерархиите на присъствието, да видим с кои елементи е работила оная духовност, която започва да оформява същество. И ако се върнем назад в историята на космичното битие, ще видим недоволството от кое – недоволството на **Адам и Ева** от забраната да ядат плода на доброто и злото. Те **можеха да посегнат, защото носеха в себе си битието да станат богове, каквито са Сътворителите**. И затуй лесно можем да си обясним защо след това един Сатурн, Кронос в гръцката митология, знаейки че неговият бъдещ син ще го отстрани, изяжда децата си. Вижте аналогията в книга Битие, която е много по-късна като космична даденост, като генетично начало за Сътворението на света. Тя е изчистена от митологично съзнание, но носи белега на същите забрани. И вие виждате, че е забранено на Адам и Ева да ядат плода на знанието, т.е. страх от това, че ще има други богове, че ще бъде свален от трона един Кронос. **Един Сатурн изяжда чедата си. Какво изяжда накрая? Камъка! Какво**

е камъкът? Камъкът е първата вибрация на изграждащото се. Там са вложени пулсациите – от кристала започва всичко. Така че един зодиакален знак, какъвто е Козирогът, който е под влиянието на планетата Сатурн, съдържа творчески тайни.

Козирогът има едно предимство – съсредоточеността. **А съсредоточеността е творческо начало, творчески акт. Вие трябва да се вгълбите, за да изведете самосъзнанието за изразност – нещо, което можем да наречем провидения или интуитивна откровеност.**

Така на Козирога преимуществено трябва да предоставим съсредоточието, следвано от упоритостта, дързостта – онзи рог, с който е взимал духовната власт, а след това стават вече два: физика и дух. Но изначало Козирогът е с един рог. Раздвоението е нужно, защото той като принцип на съсредоточаването трябва да се изгражда – да се изгражда между духовност и материя. Това е битие! И ще му предоставим на този Козирог след това вече упоритостта, ще му предоставим дипломатичността, ще му предоставим идеята за новаторството. Въпреки че в подтекст (бих казал в утробата на кенгуруто) се крие един бранител на традицията.

Той е много упорит традиционалист. Но основното – това е катеренето, съсредоточаването. Всяко отклонение на вниманието на този, който иска да се качи на връх или да мине пропасть, му носи гибел. **Той тачи обрядите и тук е неговата**

традиционност, но е и най-големият рушител на традициите – когато една идея, когато един път е извървян. Когато е на върха, той вижда оттам. **И тогава много добре знае кое трябва да се разруши.** Тук Козирогът е именно в онова роднинство, в което са още изначалото – той, Козирогът, и Юпитер (или Зевс). Юпитер го взима в небесата и в това сътрудничество той е могъщ, както богът – цар на боговете. Оттам Козирогът може да руши. И тогава неговият традиционализъм е една устойчивост, за която винаги съм говорил – традицията е една устойчивост изключително потребна, докато узрее в съзнанието и на най-малкия. След това той е безпощаден в новаторството си, защото е мистичен. Предимно мистичен! **Изумително интелектуален, но безспорно мистичен и това е, което го прави новатор. Защото интелектът констатира, но мистичността открива. Когато сте се качили на върха, вие до там сте проявили мисловната последователност, убедеността, но оттам имате прозрението и интуицията, за да промените света.** Ето в такъв смисъл Кронос беше победен – липсваше му идеята за еволюцията и си въобрази, че може да я прекъсне, липсваше му прозрение и той трябваше да бъде убит. Убит от собствените си деца. Така, **ако някой закъснее навреме да оплоди чрез интуицията своето съсредоточаване за ново откритие, той тогава се самоубива.** Това обаче рядко се случва на Козирога.

Знанието може да не е толкова голямо, че да ни стигне из пътя, но пътят ще ни учи. Ето и това трябва да знаем. Този, който си е сложил хляб само за един ден път, той няма да върви далеч, но ако носи в себе си съзнанието, че в пътя ще си направи хляб, че от всяко дърво, което срещне, ще вземе плод, това му осигурява стигане, каквото му позволява зодията Козирог – на върха. **А изкачването ако е извършено, тогава трябва да се слезе, за да се даде онова знание, което върховете дават.** И няма религия, няма личност в световната история, която да не е белязана с това. Един Ницше например казва за Зороастра, че десет години е бил в планината и когато до такава степен са натежали крилето от пращеца, че да направи в своя кошер мед, той слиза да даде на света своята медна пита. Всички Учители са се оттегляли, живели са някъде в себесъзерцание и когато идва часът на една зрялост, защото за това има определени години – те слизат да дадат своето.

Никой не може да каже, че пътят свършва до неговия дом, т.е.

до неговите убеждения. Когато някой в отговорност към родината си пази само своя двор, това е беда. Трябва да има по-дълбоко и по-далечно виждане за своя род и за своята родина. Така че, когато някой съхранява само довчерашното си мислене; когато се води само от домашния си обряд, толкова властен досега – той не може да направи нито нов дом, нито нова челяд, т.е. не може да роди нови мисли, не може да отгледа плода на своето откритие. Човек трябва да напусне своя стар дом – себелюбието, величието, наградата, малките знания, сладострастията, обилния бизнес... Много може да се говори за Козирога. Но всеки може да си напише своя биография със своето пътуване в този зодиакален кръг. **И ако това се научите да правите като едно гледане в тайната на личното си присъствие, като едно съсредоточаване – като генерална линия, като една дисциплина и като едно откровение да давате нещо ново – ще бъде радост!**

Повече търсете в сп. НУР 1/93

ВОДОЛЕЙ

По-добре капка в океана на еволюцията, отколкото бисерна росна капка върху китката на личното си битие!

Автор **ВАКЛУШ ТОЛЕВ**

Ще спрем нашето внимание и ще поговорим върху зодиакалния знак Водолей. Когато говорих за Козирога и нашето присъствие в този цикъл, казах че той е под ръководството, под управлението на Сатурн. Сатурн е планетата, от където се взеха съставките на нашето физическо тяло. Сега трябва да кажа, че и Водолей също така се управлява от Сатурн. Но онова, което владее Водолея, това е вече Уран. Следователно, ние имаме какво да вземем от Сатурн и като знаем кои са типичните характеристики за тази планета, трябва да кажем, че върху Водолея те имат малко по-други разцветки. От Сатурн взехме физическите елементи, от Водолей вземаме и водата. Затова е Водолей. **Може ли без водата нашето съществуване, след като водата е астралният образ на светлината?!**

Докато в Козирога Сатурн дава съсредоточието, то във Водолей имаме нещо друго вече: в положителния аспект – **постоянство и вярънност, в отрицателния – скептицизъм и подозрение. А Уран дава оригиналност и изобретателност или екстравагантност и егоцентричност.** И всичко това

е свързано с водата – водата като астрален образ на светлината, като жизненост, която започва да храни нашето астрално тяло.

Но този знак има за елемент въздуха, докато Козирога под влиянието на Сатурн, където преобладава физическата ни съставка, има за елемент земята. Тук, във Водолея, елементът е въздух. Затова идва и изобретателността. И ако имаме известна ексцентричност или пък егоцентричност, го дължим вече на Уран. **Тъй като е под знака и водачеството, владението на Уран, той търси новото, което надхвърля нормите – това е идеята за новите култури.**

Това изливане, което прави Водолеят, може да ни понесе нанякъде и затова той също е и ненаситният скитник – неудовлетвореният, търсещият. Затова **имаме една вътрешна и една външна страна на живота му: опорност и въздух, търсене и намиране. Ето защо един от стремежите му, това е да се търси в съвършена духовност.** В Козирога най-съществената част бе вътрешното съсредоточаване – това, което го прави и откривател; това, което го прави и мистичен. Тук има две страни: външната и въ-

трешната. Има изливане, което е приливът на астралната енергия. Тоест формира се и още една съставка. И ненапразно египтяните по този зодиакален знак са определяли времето кога реката Нил ще излезе, за да даде своето благодатно плодородие. **Излива се. И това е съчетано с естеството му – неподвижност и твърдост – взето от Сатурн. Защото трябва да има едно леговище, което да е устойчиво, за да може водата да върви и да не стане подземна река, а да имаме жива вода! Живата вода, това е въздухът, който е елемент на този зодиакален знак.** Ето защо Водолеят има и два цвята. Единият цвят е розовият – това е скитникът, неудовлетвореният; а другият цвят е сивият, който е много мащабен и студен – синьо-студено или сивото. Това е балансът. Защото този, който остане само скитник, той не може да направи, както казва народът ни, темел, той не може да сложи праг – той не може да направи дом. А **Водолеят, независимо от скитничеството като вътрешна пулсация, е и твърд, и устойчив.** Стои и на едно място, въпреки че носи новости.

Неговият ден е петък. За нас петъкът е както ден на страданието, така и ден на възможната, на молението, ден на съпричастие със света – денят, в който Христос се бори, денят на Разпятието, денят на двубоя между Дух и материя.

В древногръцката митология, когато са съветвали Епиметей да не се жени за Пандора, той не се

е вслушал. А тя взела, че отворила капака на кутията, в която били скрити всички злини. От тази т.нар. Пандорина кутия излезли злините и останала само надеждата, затворена в нея. Ако погледнем в своята душевност, ако погледнем на този саркофаг, който имаме у нас и който много потоци е минал, ще видим, че онова, което у нас е останало и което ни е крепяло, е именно само надеждата. Трябва да се радваме, че е оставена надеждата, че тя не е избягала от нас. Древните митове тъй гледали на злините – че са излезли и са между хората. Добре, но факт е, че от тези злини – било като стимул, било като нещо, което е подмамка – човечеството се е развило. **Така че още древността ни дава идеята, че злото е нееволуирало добро – стига да бяха го видели.** Идеята, че човекът може да бъде създаден от камъни е също от тази Пандорина тайна. Девкалион и Пира в ковчега за спасение от Потопа са останали, а след това бедствие целият човешки род е мъртъв и няма кой да го възобнови. Тогава крилатият Хермес отива до Зевса и го пита с какво да стане света. Той казва, че те двамата – Девкалион и Пира, трябва да измерят камъни и да ги хвърлят зад себе си. Всеки хвърлен камък от Девкалион става мъж, всеки хвърлен от Пира – прави жена – и така светът отново се ражда. **Ето податка, че от камъка е взета първата вибрация за човека. Сътворителят на човека в камъка (в кристала) е вложил първите вибрации, от които е изведен целият човешки**

род. Ембрионално това е доказано и в последните изследвания.

Самото съзвездие Водолей е един сбор от малки звезди. Това не ви ли напомня на безброй капки? А съм казвал, че **когато искате да бъдете действие в еволюцията, по-добре бъдете капка в океана на еволюцията, отколкото една бисерна росна капка върху китката на личното си битие.** Затова неговата фигура в небесата е образувана от безброй малки звездички (като съзвездие, а не като зодиакалност). И отобразяването му като зодиакален знак е именно водата, която е също безброй капки.

При този зодиакален знак волята играе много голяма роля. Тя е, която прави търсенето; тя е, която може да ви подбуди към труд; тя е, която може да ви накара да се преборите с онова, което наричам внушение на грях. **Водолеите са в състояние да променят, за да освободят.** Това като формула отдавна има своите въздействия – трябва да освободи човека от внушението за грях, за да може осезаемо една нова култура да бъде култура на свободата. Свобода от грях – нещо, което донесе Христос. Отделен е въпросът как е представено това от официалната религиозна мисъл. Но за мен Той не изкупва, а донася Учение и Път за изкупление. **Пътеката на съвършенството е пътека на познание за освобождаване, а освобождаването е формула, чрез която ще се изкупим, когато станем съхристовци.** Затова Уран е и планетата на волята – волята, която ни дава

скитничеството, изобретателността, която ни дава знак и време. Тя е воля за победа, а победата е това, което трябва да направим в деня, който има тя – петък. Победи ли Христос с Разпятието си? Победи. Значи тя е победна! Да се избегне веригата, за да можем след това в действието си, което сме избрали, след като се освободим от страха – да принадлежим, да бъдем в принос не само на личното, но и на социалното, и на всечовешкото.

Онова, което във Водолея е устойчив камък, е гранатът – символ на сръдечност, символ на чувства, символ на любов и на приятелство. Значи това влиза в кръга, влиза в аурата на този зодиакален знак. Засега изнасям предимно положителните черти, но безспорно че има и отрицателни. Когато те пък вземат връх, ражда се скептицизмът, а той е праг за волята. Защото, **когато човек роди съмнение, когато роди ограничение на волята си, не може да чака и голямото качване до върха – нещо, което Водолеят трудно прави. Той може да влезе в подземията на човешката душа, но не и да възлезе към върховете.**

Макар че и той е в Сатурн, преимущественото катерене е предоставено на Козирога. Водолеят обаче може да пропътува дълго скитничество, за да се търси. Нещо, което е много съществено, да се надделее част от неговата същност – неподвижността. Защото един Козирог и като знак, а и като реалност, не може да го вържете, но една вода може да я забентовате или да я сложите в съд.

Оттук е и тезата, че може да бъде и неподвижен.

Водолеят има неподвижност, но има и неустойчивост – не необходимостта от движение, а неустойчивост, която е нахранена от съмнението, от скептичността. Няма обаче такъв зодиакален знак, който колкото и да носи отрицателности, да е само егоцентричен, тъй като идеята на егоцентризма в общия план на еволюцията отдавна мина. Безспорно, един Водолей има движение, а движението нарушава принципа на ограничението, защото то е и зрение – и то вътрешно зрение. **Ние трябва да направим мисълта си подвижна, трябва да я направим нестрахлива по отношение нейните стремежи, хранени от една воля, която е същност на този зодиакален знак – за побеждаване и за събиране.** Защото в него стои и една тенденция – да се събират плодове на предишното. Той не е ретрограден, защото няма обратно движение, няма начини да се върне назад, но идеята за скептицизма, подозрен-ието или пък екстравагантността – стоят. Хубаво е да не се къса връзката, хубаво е да има приемственост и в този зодиакален знак тя е подчертаната, но ако някой може да бъде обвързан с едно връщане, трябва да го надмогне. **Без да е консервативен, Водолеят е непрекъснато свързан с едно минало, с едни предишни плодове, на които обича да се**

радва. И в такъв случай, той може да остане да събира плодове на предишните си трудове. Това е частица от неговата неустойчивост. Но той има основания да се променя, защото елементът му е въздух и добрият му аспект е изобретателността. Уран в това е наистина добър знак за оригинален ум, макар изобретателността да не е още гениалност.

Така с Водолея ще започнем своето пътуване като без чувство на страх изобретим свой параход, свой кораб. Макар че параходът, когато е бил представен и на гениалните, не са го приели. Когато Фултон е открил парахода в 1807 г., го прави достояние на Наполеон, а оттам и на Френската академия. След това и на Английската. За съжаление Наполеон пише: “Неизгълнимо!” Френската и Английската академии също го отхвърлят. И Фултон става пощадилия със своя параход. Разбира се, знаете след време какво стана с парахода. Така че понякога и гениалният може да не разбере това, което една воля е направила в един изобретателен акт. **В такъв смисъл искам да кажа, че във Водолея нашия кораб трябва да го пуснем в движение! Така че под Водолея, с вибрациите и силите на Сатурн и чрез владичеството на Уран, започваме водолейното си пътуване. Добър път и повече твърдост!**

Повече търсете в сп. НУР 1/93

Стив Джобс

и свързването на точките

*Реч на Стив Джобс пред дипломатите на
Станфордския университет, 12 юни 2005 г.*

Чест е за мен да бъда с вас днес при дипломирането ви от един от най-добрите университети в света. Ако трябва да съм честен, аз така и не успях да завърша колеж. И това тук е най-близката ми среща с такава церемония изобщо. Днес искам да ви разкажа три истории от своя живот. Това е. Нищо особено. Просто три истории.

Първата история е за свързването на точките.

Прекъснах следването си в Рийдс Колидж още след първите 6 месеца, но останах като прекъснал студент още 18 месеца преди окончателно да напусна. Защо все пак напуснах? Всичко е започнало още преди да се родя. Биологичната ми майка е била млада, неомъжена студентка и тя решила да ме остави за осиновяване. Тя много искала да бъда осиновен от хора с висше образование и всичко било уредено след раждането да бъда осиновен от един адвокат и неговата съпруга. Само че с идването ми на бял свят, те решили в последния момент, че искат момиче. И така моите родители, които били в списъка на чакащите, получили позвъняване посред нощ с въпроса: "Имаме едно непредвидено бебе от мъжки пол – искате ли го?" Отговорът им бил: "Разбира се!" Биологичната ми майка след това разбрала, че майка ми никога не е ходила в колеж, а баща ми даже не е завършил гимназия. Тя отказала да подпише финалните документи за

осиновяване. Съгласила се чак след няколко месеца, когато родителите ми обещали, че аз ще отида в колеж някой ден. Така е започнал живота ми.

И така, 17 години по-късно аз отидох в колеж. Но бях толкова наивен, че избрах колеж, който беше скъп почти колкото Станфорд и всичките спестявания на моите родители от работническата класа се стопиха покрай обучението ми в колежа.

След шест месеца вече не виждах стойност в това. Нямах никаква идея какво искам да направя с живота си и още по-малко можех да си представя как колежа ще ми помогне да намеря отговора. И ето ме, харчещ всичките спестявания на родителите си, събирани от тях цял живот. Затова реших да прекъсна и се надявах, че от всичко това ще излезе нещо добро.

Беше доста страшничко тогава, но погледайки назад, това бе едно от най-добрите решения в живота ми. В момента, в който прекъснах, вече можех да не посещавам задължителните лекции, които не ме интересуваха, и да започна да посещавам други, които ми изглеждаха далеч по-интересни.

Не всичко бе розово. Нямах стая в общежитието, така че спях на пода в стаите на приятелите ми. Връщах празни бутилки заради депозита от 5 цента и с тези пари си купувах храна. Изминавах по 11 километра до другия край на града всяка съботна вечер, за да се нахраня добре поне веднъж в седмицата – в храма на Харе Кришна. Обожавах това.

И много от нещата, на които попаднах тогава, следвайки своето любопитство и интуиция, по-късно се оказаха безценни.

Нека ви дам един пример. По онова време Рийд Колидж предлагаше може би най-добрия в цялата страна курс по калиграфия. В цялото студентско градче всеки плакат, всеки етикет, всяка табела бяха красиво ръчно изписани (калиграфираны). Тъй като се водех прекъснал и не трябваше да посещавам задължителните лекции, реших да посещавам курса по калиграфия и да се науча да правя това. Така научих какво са серифни и несерифни шрифтове, изучих разликата между разстоянието в различните буквени комбинации и всичко онова, което прави един надпис красив. Всичко това беше прекрасно, запомнящо се, артистично-изтънчено по начин, който науката не може да улови и аз бях заплелен.

Нищо от това нямаше и слаба надежда да намери практическо приложение в живота ми. Но след десет години, когато създавахме първия компютър Макинтош, всичко научено се върна. И го приложихме в нашия Мак. Това беше първият компютър с красива типография. Ако не бях посещавал онзи точно курс в колежа, този Мак никога нямаше да разполага с множество различни шрифтове с пропорционално разстояние между буквите. И тъй като Уиндоус просто изкопира Мака, много е вероятно, че и никой персонален компютър нямаше да ги има. Ако не бях прекъснал

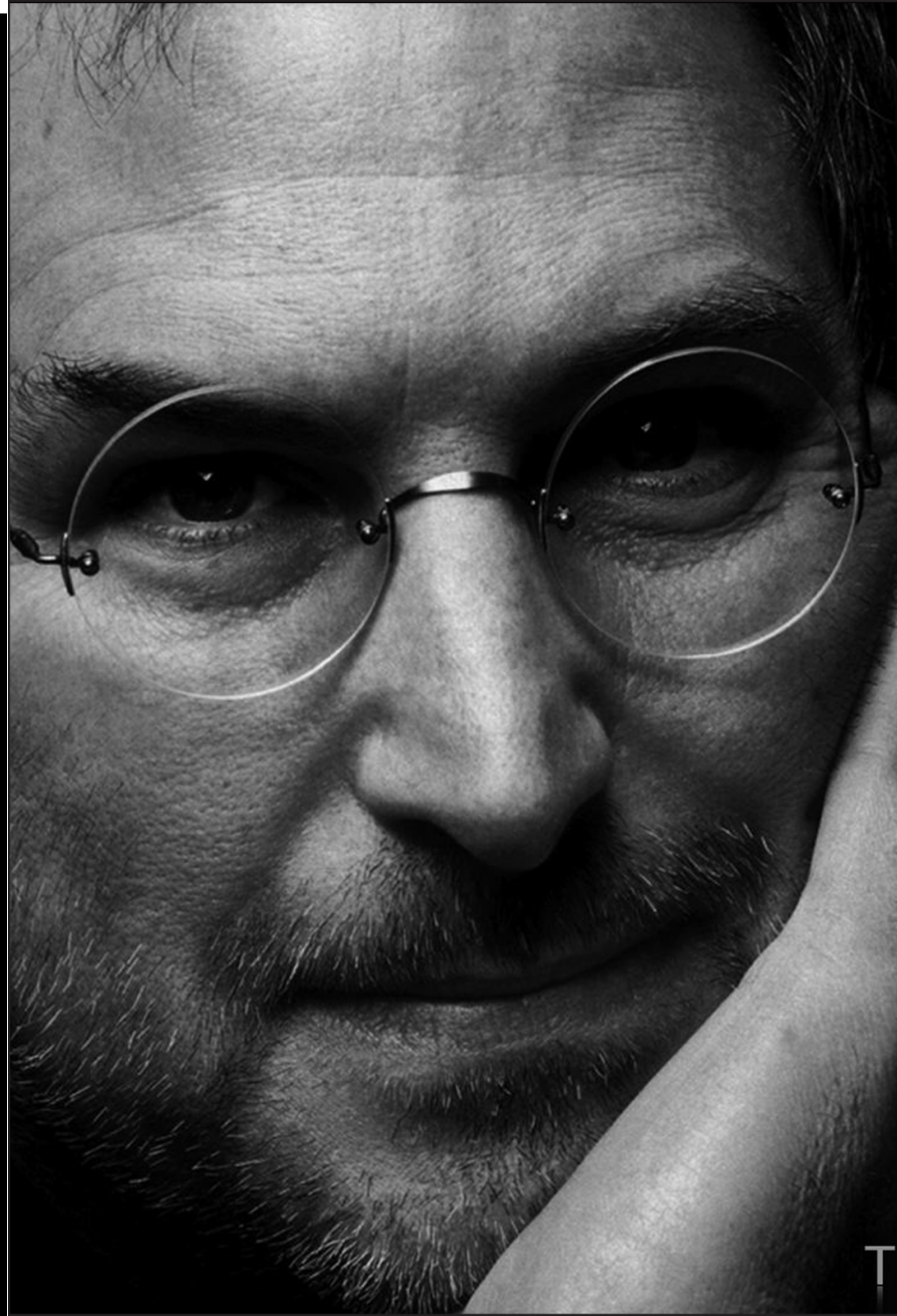
обучението си, никога нямаше да попадна в този курс и персоналните компютри можеха да останат без чудесната типография, която сега имат. Разбира се, беше ми невъзможно да свържа точките, гледайки напред, докато бях в колежа. Но всичко изглежда кристално ясно, гледайки назад 10 години по-късно.

Да повтора, не можете да свържете точките, гледайки напред в бъдещето. Можете да го направите само гледайки назад отминалото. Затова трябва да вярвате, че точките някак си ще се свържат в бъдещето ви. Трябва да вярвате в нещо – вътрешен глас, съдба, карма, каквото и да е. Защото вярата, че точките ще се свържат някъде по пътя, ще ви даде увереността да следвате сърцето си, дори когато ви води извън отгъпкания път. И точно това ще донесе различното.

Втората ми история е за любовта и загубата.

Бях късметлия – рано разбрах какво обичам да правя. Уоз и аз създадохме APPLE в гаража на родителите ми, когато бях на 20. Работихме здраво и за 10 години Епъл се разрасна от нас двамата в един гараж до оценявана на 2 милиарда компания с над 4000 служители. Тъкмо бяхме пуснали на пазара най-доброто си произведение – Макинтош – година по-рано и аз току-що бях навършил 30. И тогава ме уволниха.

Как може да те уволнят от компания, която си създад? Ами, тъй като

Епъл се разрастна, наехме човек, който смятах за много талантлив да управлява компанията заедно с мен и първата година и нещо нещата вървяха добре. Но после възгледите ни за бъдещето започнаха да се разминават и накрая се скарахме. Когато това се случи, бордът на директорите застана на негова страна. Така, на 30-годишна възраст аз бях уволнен. И то доста публично. Всичко, за което се бях борил целия си живот си бе отишло. Беше опустошително.

В продължение на няколко месеца не знаех с какво да се захвана. Чувствах, че съм разочаровал предишното поколение предприемачи, че съм изпуснал щафетата, която ми е била предадена, за да я продължа. Срещнах се с Дейвид Пакард и Боб Нойс и се опитах да им се извиня за това, че се издъних така лошо. Бях се провалил публично и дори мислех да избягам от “долината” (силициевата долина).

Но нещо бавно започва да ми просветва – аз все още обичах това, което правех. Обратът на събитията в Епъл не бе променил това ни най-малко. Бях отхвърлен, но все още влюбен. И така реших да започна отначало.

Тогава не го осъзнавах, но уволнението ми от Епъл бе най-доброто, което можеше да ми се случи. Бремето на успеха беше заместено от лекотата на това да си отново начинаещ, да си по-малко уверен в каквото и да е. Това ми даде свободата да навляза в един от най-творческите периоди от живота си.

Третата ми история е за смъртта.

През следващите пет години създадох компания, наречена NeXT, друга компания с името Pixar и се влюбих в една невероятна жена, която стана моя съпруга. Pixar създаде първия в света компютърно анимиран филм – “Играта на играчките” – и днес е най-успешното анимационно студио в света. При невероятно развитие на обстоятелствата, Епъл закупи NeXT, така аз се завърнах в Епъл и технологията, която бяхме разработили в NeXT, сега е в основата на възраждането на Епъл. А Лорийн и аз създадохме прекрасно семейство.

Уверен съм, че нищо от това нямаше да се случи, ако не бяха ме уволнили от Епъл. Лекарството беше горчиво, но предполагам, че пациентът се е нуждаел от него. Понякога животът те удря с тухла по главата. Не губете вяра! Убеден съм, че любовта към онова, с което се занимавам, ми помогна да продължа напред. Трябва да разберете в какво сте влюбени. И това се отнася за работата ви така, както за личния ви живот. **Работата обхваща значителна част от живота ви и затова единственият начин да сте наистина доволни, е да правите нещо, което смятате за значимо. А единственият начин да усещате делата си значими, е да сте влюбени в това, което правите.** Ако още не сте го намерили – продължете да търсите. Не се отказвайте! Сърцето ще ви подсказва, когато сте го открили. И като всяка страхотна връзка, тази също ще става все по-пълноценна с времето. Така че, продължавайте да търсете. Не се отказвайте!

Когато бях на 17, прочетох една мисъл, която гласеше следното: “Ако живеете всеки свой ден сякаш е последният ви – един ден със сигурност ще се окажете прави!”

Тази мисъл ме впечатли силно и от тогава вече 33 години всяка сутрин се поглеждам в огледалото и се питам: “Ако днес беше последният ден от живота ми, щях ли искал да правя това, което се каня да направя сега?” И когато отговорът е “Не” твърде много дни подред, аз знам че трябва да променя нещо.

Да си припомням, че скоро няма да съм между живите е най-важното средство, което ми помага да взема големите решения в живота си. Защото почти всичко друго – всички вътрешни очаквания, цялата гордост, целия страх от излагане или провал – тези неща просто се строполяват пред лицето на смъртта и остава единствено истински важното.

Да не забравям, че сме смъртни, е оказва най-доброто средство, което съм открил, за да ми помага при вземането на важните решения в живота. Защото почти всичко – всички външни очаквания, цялата гордост, целият страх от затруднения или неуспехи – тези неща се разпадат пред лицето на смъртта, оставяйки само наистина значимото. Да помниш, че ще умреш, е най-добрият познат ми начин да избегнеш капана на мисълта, че имаш

нещо за губене. Ти вече си гол. Няма причина да не следваш сърцето си. Преди около година ми бе поставена диагноза – рак. В 7.30 ч. сутринта ме скенираха и ясно се видя тумор в панкреаса ми. Аз дори не знаех какво е панкреас! Лекарите ми казаха, че почти със сигурност това е неличима форма на рак и че ми остават от 3 до 6 месеца живот. Моят доктор ме посъветва да си отида вкъщи и да си приведа в ред нещата, което е лекарският код за “Подготви се да умреш”.

Това означава само за няколко месеца да кажеш на децата си всичко онова, за което си смятал, че имаш на разположение поне 10 години.

Означава също да си подредиш делата така, че да улесниш семейството си максимално. Означава да си вземеш сбогом.

Живях с тази диагноза през целия ден. По-късно същата вечер ми направиха биопсия, вкараха ендоскоп в гърлото ми – през стомаха чак до вътрешностите ми – боцнаха с една игла панкреаса ми и взеха няколко клетки от тумора. Бях под упойка, но жена ми, която присъстваше, ми разказа, че когато погледнали клетките под микроскоп лекарите се разплакали, защото се оказало, че имам много рядка форма на рак на панкреаса, която е лечима чрез операция. Бях опериран и сега съм добре.

“Art challenges technology, technology inspires the art”

John Lasseter

Тогава бях най-близо до смъртта и се надявам това да си остане така поне за още няколко десетилетия напред. Тъй като съм го преживял, сега мога да ви говоря за това с малко по-голяма увереност, отколкото когато смъртта беше полезна, но чисто интелектуална концепция. На никой не му се умира! Дори хората, които искат да отидат в рая, не искат да умират, за да стигнат там. При все това, всички ни очаква тази неизбежна участ. Никой не се е отгървал. И така е правилно, защото Смъртта най-вероятно е най-добро изобретение на Живота. Тя е агентът на промяната. Тя прочиства старото, за да даде път на новото.

Сега вие сте новото, но някой ден, не

чак толкова далечен, вие също ще остарееете и ще бъдете отстранени от пътя. Съжалявам, че драматизирам, но това е истината.

Времето ви е ограничено, затова не го губете, за да живеете чужд живот! Не влизайте в капана на догмата да живеете според очакванията на другите! Не позволявайте чуждите мнения да заглушат вашия собствен вътрешен глас! И най-важното – имайте куража да следвате сърцето и интуицията си. Те някак си вече знаят какви всъщност искате да станете. Всичко друго е второстепенно.

Когато бях млад излизаше едно невероятно списание, наречено "Световен каталог", което бе нещо като

библия за моето поколение. Беше създадено недалеч от тук, в Менло Парк, от един приятел на име Стюърт Бранд, който му вдъхваше живот с поетичното си вдъхновение. Бе в края на 60-те, когато все още нямаше компютри или предпечатна подготовка, така че всичко се правеше с пишеща машина, ножици и полароидни снимки. Беше нещо като хартиен вариант на Гугъл, 35 години преди появяването на самия Гугъл. Беше идеалистично и преливаше от изящни допълнения и велики идеи.

Стюърт и неговия екип успяха да издадат няколко броя на списанието и когато времето му отмина, те подготвиха своя последен брой. Бе средата на 70-те, а аз бях на вашата

възраст. На задната корица имаше снимка на селски път в ранно утро – такъв, който можете сами да видите ако се осмелите да тръгнете на автостоп. Най-отдолу беше написано: "Останете си гладни! Останете си празноглави!" Това бе прощалното им послание. Останете си гладни! Останете си празноглави! И аз винаги съм си пожелавал същото.

И сега, когато се дипломирате и започвате отначало, аз ви пожелавам и на вас.

**Останете си
гладни!
Останете си
празноглави!**

Благодаря ви много...

Казвам се Леонард Лоу.
 Беше ми обяснено, че съм бил далеч
 за известно време. Върнах се.
 – Какво беше усещането да се върнеш?
 – Отначало мислех, че е сън.
 – Кога разбра, че не е?
 – Когато проговорих и ти ме разбра...

Автор РАЛИЦА БЛАГОВЕСТОВА

ПРОБУЖДАНЕ

Историята е и реална, и покъртителна. Седемдесетте години на двадесети век, в психиатрична болница в Бронкс (САЩ) с отделение за “хора-градини” – наречени така, защото всичко, което се прави за тях, е да бъдат хранени и поени. Безконтактни и нереагиращи на никакви външни стимули... Докато не се намира някой с неортодоксален поглед, който открива начин да ги пробуди – макар и епизодично (но все пак не еднократно)... Процесът започва с откритието, че

все пак има неща, които успяват да задвижват тези съвсем неконтактни и безволеви хора поне малко – като това да започнат да се хранят сами. **И** на първо място едно такова нещо се оказва музиката, при това правилната музика за всеки отделен човек! Онези, които очевидно въздейства конкретно и лично на собствения им *емоционален свят*. В друг от случаите това е *човешката подкрепа*, желанието за друго човешко присъствие. Пациентът не може да се държи сам на краката

Awakenings / Пробуждане

САЩ, 1990

В ролите: Робърт Де Ниро, Робин Уилямс, Джули Кавнър, Джон Хърд, Пенелъпи Ан Милър
Режисьор: Пени Маршъл
Сценарий: Стивън Зейлиън
По книгата на д-р: Оливър Закс

си и да ходи, без да се придържа за някой. Ако бъде пуснат, ще падне. Но ако има опората – просто съвсем незначителния дори контакт, самото усещане, че не е сам – би отишъл, където и да е. Точно както в обучението на групата от деца аутисти, които се държали за въже, за да проходим, а накрая им било достатъчно просто да държат тънка връвчица в дланта си. Избрахме да представим в този брой именно филмът “Пробужда-

не”, излязъл в далечната вече 1990 г., тъй като тематиката му осезателно кореспондира с подетата тема за странното състояние с клинично име аутизъм. В това особено “заболяване” натрапчиво открояваща се според статистиките е връзката с действието върху човешкия организъм на метала живак. Част от характерните и подобни симптоми са представени тук по-долу за нагледност в таблица.

Онова, което може веднага да

Живачно отравяне

Недостиг (дефицит) в общуване – то, стеснителност, срамежливост, социално уединение, отгърпване, затваряне в себе си.

Депресия, променливо настроение, безизразно лице (лице – маска).

Безпокойство.

Липса на очен контакт, колебливост (нерешителност) в ангажирането на други, в привличането на чуждото внимание.

Неоправдани (иррационални) страхове.

Разуразнителност, агресия, избухливост.

Нарушено разпознаване на лица.

Шизоидни склонности, ОСД белези.

Повторяеми, стереотипични поведения.

разстройства в речта и езика

Загуба на речта, липса на способност да се развие речта.

Дизартрия (затруднения в говора); проблеми в произнасянето (в артикулацията).

Проблеми във вербализирането и в търсенето (намирането) на точните гуми.

Загуба на слух; глухота в много голяма степен.

ОБЩИ СИМПТОМИ

Аутизъм

Недостиг (дефицит) в общуването, социално уединение, затвореност в собствен свят, стеснителност.

Депресивни белези, променливо настроение, незаинтересованост (липса на реакция).

Безпокойство.

Липса на очен контакт, избягване на разговор.

Неоправдани (иррационални) страхове.

Разуразнителност, агресия, избухливост.

Нарушено разпознаване на лица.

Шизофренични и ОСД белези.

Повторяеми, стереотипични поведения.

Забавено развитие на езика, неспособност да се развие речта.

Дизартрия (затруднения в говора); проблеми в произнасянето (в артикулацията).

Ехалалия; грешки в употребата на гумите и в действията.

Лека до пълна (тотална) загуба на слух.

бъде забелязано е, че основен симптом е нарушената комуникация с околния свят. А знаем, че живакът като химичен елемент носи името на онзи от митологичните богове, който е именно връзката – Меркурий: кореспондентът, комуникаторът между висшите и нисшите светове. Затова не изглежда никак чудно, че най-новите изследвания търсят лек за тази нарушена кореспонденция с външния свят, чрез диети, водещи до редуциране в организма на наличието от живак. Лечението единствено с химично въздействие едва ли, разбира се, може да отстрани по-дълбоките вътрешни причини, довели до даденото нарушение. Такива мисли навява и сюжетът на филма “Пробуждане”, който отразява действителни събития в тази клиника от лятото на 1969 година, и събира на снимачната площадка в двете главни роли Робърт Де Ниро – пациентът, и Робин Уилямс – докторът. В “Пробуждане” има познавателни моменти, които не могат да бъдат пропуснати и макар че не дават готови отговори, могат да се усетят определени внушения и ясни метафорични послания.

В симпатичния образ на д-р Сейър веднага различаваме затворения в научните си занимания асоциален тип човек, който никога не е имал време и смелост да се влюби, да се свърже емоционално с друго човешко същество, да поеме отговорност

за себеутвърждаване в недружелюбния свят на плитки разбирания, кариеризъм и липса на човечност... Другият главен герой – пациентът, който от малък затъва в болестта си, се откроява като активна, бунтуваща се и силно съпричастна личност, която обаче не успява да намери път навън – към другите, за очевидно пламенната си енергия. И замира в пълното отчуждение на окованата воля за изява и живот.

Трябва да се признае, че филмът оставя тягостното чувство за съществуването на една като че ли непреодолима стена – тежката, непоклатима, неразбиваема стена на човешката... непобуденост. Оставя обаче и натрапчивото и също така непреодолимо усещане, че тази стена не е целият свят и когато тя бъде разбита... заедно с овенчаващо тържествуващите тонове на музикалния фон, пред взора на човека-дух ще се отвори перспективата на един съвсем друг – вътрешен поглед... Остава да звучи един вид заветният призив на Леонард преди да потъне отново и безвъзвратно в отчуждението си: “Учи се, учи се, учи се от мен!” Направи нещо за себе си, промени това, което аз не успях! Надеждата е, че поне докторът ще излекува своето битие и ще се върне отново при хората...

– Много от тях тогава бяха още деца. Да. Деца, които са заспали. Много от тях починаха по време на острия стадий на заболяването. Тези, които оцеляха... които се събудиха... изглеждаха добре – все едно нищо не се е случило. Но нямахме представа доколко инфекцията е увредила мозъка. Минаха години.

Пет, десет, петнадесет... преди тези атипични неврологични симптоми да се появят. Но се появиха.

Започнах да ги наблюдавам в началото на 1930-та. Стари хора, оставени ни от

децата им. Деца, оставени ни от родителите им. Не след дълго преставаха да могат да се обличат, да се хранят сами... и да говорят в повечето случаи. Семействата им ги смятаха за луди. Хора, които са били нормални, но вече са различни. Какво е да си като тях? За какво мислят? За нищо... Вирусът не пощадява тяхната висша нервна дейност.

– И приемаме това като факт?

– Да.

– Защо?

– Защото алтернативата е немислима?!

– Искам да ми разкажете за сина си.

– Разбира се. Понякога се случваше нещо с ръцете му¹. Не можеше повече да пише, не можеше да прави нищо с тях. Спрях го от училище, както ми препоръчаха. Беше на единадесет. Постепенно състоянието му се влоши. Викаше ме и когато отивах при него, той седеше на бюрото си в транс... един, два часа... След което отново беше добре.

Един ден се върнах от работа и го намерих в леглото му. Каза само: “Мамо, мамо!” Ръцете му бяха разперени.

Попитах го: “Какво искаш, Леонард?” Никога повече не проговори. Все едно изчезна някъде. По-късно същата година го заведох в Бейнбридж. Беше 14-ти ноември 1939-та. Тогава беше на дванадесет години.

– Какво е правил през всичките тези години, затворен в стаята си?

– Четеше. Обичаше да чете. Правеше го през цялото време.

– Наистина ли?

– Това беше всичко, което можеше да прави...

¹ Ръцете са символ на действието, приложната воля.

Методът Силва – фокусираното мислене

Методът Силва за самоконтрол на ума се счита за първата съвременна програма, обучаваща хората да навлизат в сънното Алфа измерение с будно съзнание и така да използват ефективно неразгърнати като общочовешка култура възможности на ума. Методът е наречен така по името на създателя си Хосе Силва. Още невръстно дете той остава без баща и едва 6 годишен започва да работи, за да помага на семейството си. Не е посещавал училище, освен като преподавател, но винаги е бил изключително любознателен и сам е изучавал всичко, което му е било интересно, след като се научил да пише и чете от сестра си и брат си. Нека обаче не преизказваме, а направо да се запознаем с Хосе и изключителната му история, поднесена така увлекателно от Филип Мийл в **к н и г а т а**

“Методът Силва за контрол на ума”
в съавторството на Хосе Силва и Филип Мийл

Хосе започнал да се измъква от бедността, благодарение на едно посещение при бръснаря. Един ден, докато чакал реда си, потърсил нещо за четене и попаднал на лекция от задочен курс за радиотехници. Поискал да я вземе, но бръснарят я давал само срещу заплащане и при условие Хосе да попъхва отговорите от негово име. Всяка седмица Хосе давал по един долар, прочитал по един урок и отговарял на въпросите. Скоро на стената на бръснарницата се появила диплома, а на другия край на града 15-годишният Хосе започнал да поправя радиоапарати. С годините работилницата му станала една от най-търсените. Тя осигурявала и средства за образованието на сестра му и брат му, за собствената му женитба и накрая – близо половин милион долара, с които Хосе финансирал двадесетгодишните изследвания, довели до създаването на метода Контрол на ума.

Един човек с дипломи, придобити по-честно от дипломата на бръснаря, съвсем случайно го подтикнал към тези изследвания. Той бил психиатър и работата му се състояла в задаване на въпроси на приеманите в свързочните части мъже по време на Втората световна война.

– Подмокряте ли се нощем? – Хосе се втрещил.

– Харесвате ли жените? – Хосе, до момента баща на три деца, орисан един ден да има десет, онемял.

Този човек, помислил си Хосе, със сигурност знае за човешкия ум повече, отколкото бръснарят за радио-

апаратите. Защо тогава задава толкова глупави въпроси?

Този миг на объркване подтикнал Хосе да предприеме одисеята от изследвания, превърнали го, въпреки че нямал дипломи и сертификати, в един от най-смелите изследователи на своето време. Трудовете на Фройд, Юнг и Адлер станали негови първи учители. Глупавите въпроси придобили по-дълбок смисъл и скоро Хосе бил готов да формулира свой въпрос: *Възможно ли е чрез хипноза да се подобри способността на човека да заучава – или, всъщност, да се подобри коефициентът му на интелигентност.* В онези дни се смятало, че той е нещо, с което се раждаме, но Хосе се съмнявал в това.

Въпросът трябвало да почака, докато той учел електроника, за да стане инструктор в свързочните части. Когато се уволнил, без никакви спестявания и само с двеста долара в джоба, Хосе бавно започнал да възстановява бизнеса си. По същото време работел като преподавател в Джуниър колидж в Ларедо, отговарял за други трима учители и трябвало да създаде училищната лаборатория по електроника. Пет години по-късно, с разпространението на телевизията, бизнесът на Хосе се развил и той прекратил преподавателската си кариера. Ателието му отново станало най-голямото в града. Работният му ден приключвал към девет вечерта. Вечерял, помагал да се приспят децата и когато в къщата настанела тишина, учел по около три часа. Продължил да чете за хипнозата.

Наученото за нея, познанията му по електроника, както и някои слаби бележки в бележниците на децата му го върнали към въпроса, който си бил задавал и преди – може ли способността за заучаване, или коефициентът на интелигентност, да се подобрят чрез някакъв вид умствени упражнения?

Хосе вече знаел, че мозъкът генерира електричество, той бил чел за експериментите от началото на века, когато бил открит Алфа ритъмът. От работата си в областта на електрониката знаел, че идеалната верига има най-малко съпротивление – тя най-добре използва електрическата енергия. Дали и мозъкът ще заработи по-добре, ако се намали неговото съпротивление? Възможно ли е това?

Хосе започнал да успокоява умове на децата си чрез хипноза и открил нещо, което на мнозина би се сторило парадоксално – **мозъкът увеличава излъчването на енергия, когато е по-малко активен.** При по-ниски честоти той възприема и натрупва повече информация. Решаващият проблем бил да се задържи умът буден при тези честоти, които са присъщи по-скоро на бленуването и на съня, а не на активната дейност. Хипнозата позволявала да се постигне търсената от Хосе възприемчивост, без да се стига до самостоятелна мисъл, водеща до разсъждения и осмисляне. **Не е достатъчно главата ти да е пълна със запаметени факти – нужни са също така проникателност и разбиране.**

Хосе скоро се отказал от хипнозата и започнал да експериментира с умствени упражнения, целящи да успокоят мозъчната активност, като в същото време човек да остане по-буден, отколкото при хипнозата. Според него това можело да доведе до подобряване на паметта, съчетано с разбиране на получената информация – т.е. до по-висок коефициент на интелигентност. **Упражненията, които поставят началото на метода Контрол на ума, изискват спокойна концентрация и ярка мисловна визуализация като средство за достигане на по-ниски нива.** Веднъж достигнати, тези нива са по-ефективни при заучаване, отколкото Бета нивото. Доказателство било рязкото повишаване на оценките на децата на Хосе за период от три години, през което време той продължил да усъвършенства своите методи.

Хосе вече бил овладял един от тях, при това много важен, потвърден по-късно и чрез други изследвания, използващи най-вече биологичната обратна връзка. Хосе пръв доказал, че можем да научим съзнанието си да функционира будно на Алфа и Тета ниво. Скоро щяло да последва още едно смайващо откритие...

Една вечер дъщерята на Хосе била влязла в “нивото си” (ако използваме съвременната терминология на метода) и Хосе я разпитвал за уроците ѝ. Докато тя отговаряла на въпросите му, на ум той съставял следващите. Това била обикновена процедура и до този момент сеансът не се различава от стотиците,

проведени преди това. **Изведнъж, неусетно, в рутинния му ход настъпила внезапна промяна. Дъщерята отговорила на въпрос, който бащата още не бил задал. После на още един и на още един... Тя четяла мислите му!**

Това станало през 1953 г., когато екстрасензорното възприятие (ЕСВ) било предмет на сериозни научни изследвания, най-вече чрез публикациите на д-р Дж. Б. Райн от университета в Дюк. Хосе писал на д-р Райн, че е научил дъщеря си да практикува екстрасензорно възприятие, но получил обезкуражаващ отговор. Д-р Райн намеквал, че преди всичко момичето може да не е съвсем нормално. Но тъй като момичето не било изследвано преди обучението, нищо не можело да се каже.

Междувременно съседите на Хосе забелязали, че децата му се учат все по-добре. В началото на опитите му те гледали скептично на усилията му да проникне в непознатото, което може би представлява периметър на сили, с които е по-добре да си нямаш вземане-даване. Но успехите на човек, работещ със собствените си деца, не можело да не се забележат. Дали Хосе не би могъл да обучи и техните?

След писмото на д-р Райн, Хосе имал нужда точно от това. Ако постигнатите с едно дете резултати се повторят и при други деца, той можел да регистрира този вид възпроизводими експерименти като основа на научен метод. През следващите десет години Хосе обучил 39 деца от Ларидо, постигайки дори

по-добри резултати, тъй като с всяко ново дете усъвършенствал своите техники. Така се стигнало до ново откритие: той бил разработил първия в историята метод за обучение по ЕСВ и като доказателство – разполагал с 39 повторими опита.

Заел се с усъвършенстване на метода. За три години Хосе разработил курса за обучение, който сега е стандартен. Курсът продължава само 40 до 48 часа и дава резултати както при възрастни, така и при деца. Досега методът е потвърден от около 500 000 “експеримента” – повторемост, която никой непредубеден учен не би пренебрегнал. Дългогодишните изследвания са финансирани от разширяващия се електронен бизнес на Хосе. За изследвания в толкова периферна област не отпусkali средства нито университети, нито фондации, нито правителствени агенции. Днес организацията “Контрол на ума” е процъфтяващ семеен бизнес, приходите от който се използват главно за финансиране на нови изследвания и за разрастването му. Във всички щати и в повече от тридесет и четири страни по света работят лектори и центрове по Контрол на ума.

Въпреки този голям успех, Хосе не е знаменитост, гуру или духовен водач за своите последователи или ученици. Той е обикновен човек, който се държи непосредствено, говори с мек глас и едва забележим акцент на мексикански американец. Той е едър и силен мъж с приятно лице, което често се усмихва.

Когато попитат Хосе какво означава за него успехът, той разпраща безброй истории. Ето няколко примера:

~ Една жена писала до бостънския "Хералд американ" с молба да ѝ помогнат да избави съпруга си от мъчителните мигрени. Вестникът публикувал писмото ѝ, а на другия ден – друго писмо, търсещо лек за същото. Някаква лекарка прочела писмата и отговорила, че цял живот страдала от мигрена, но след като се включила в курс по Контрол на ума се избавила от главоболието. "Ще повярвате ли – на следващата встъпителна лекция залата беше претъпкана."

~ Друг лекар, известен психиатър, съветва своите пациенти да минат курс по Контрол на ума, защото този метод дава самопознание, за което понякога са необходими две години лечение. Организирана била цяла маркетингова компания от съдружници, завършили курса, които въз основа на наученото създали

нови продукти и начини за тяхното предлагане. На третата година от съществуването си компанията имала 18 вида продукти на пазара.

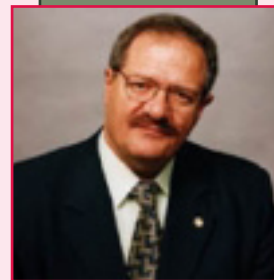
~ Един рекламен агент обикновено имал нужда от около два месеца, за да организира рекламна кампания за набиране на нови клиенти – нормален срок за този вид продажби. След курса по Контрол на ума, основните идеи възниквали за 20 минути, а останалата работа била свършвана за две седмици.

~ Четиринадесет играчи от чикагския отбор по бейзбол "Уайт сокс" завършили курса по Контрол на ума. Средните лични резултати на всички се повишили, в повечето случаи – значително.

~ Съпруг на жена с наднормено тегло ѝ предложил да се включи в курс по Контрол на ума, защото диетите не ѝ помагали. Тя се съгласила, но при условие, че и той участва. За шест седмици жената отслабнала с десет килограма; а съпругът отказал цигарите.

~ Професор от колеж по фармация преподава методите на Контрол на ума на своите ученици. "Оценките им се повишиха по всички предмети с по-малко усилия и те са по-спокойни. Всички вече знаят как да използват своето въображение. Аз само карам учениците да се упражняват повече. Показвам им, че въображението е важно, че в него се крие форма на действителността, която те могат да използват."

Макар Хосе лесно да се усмихва, когато чуе думите "Хосе, ти промени живота ми!" – усмивката му изчезва и той казва: "Не аз, ти го направи. Твоят ум го направи!"

Интервю с Панайотис Метаксатос водещ гръцки лектор и организатор на семинари

Как се случи и какво по-точно Ви доведе до запознаването с Метода Силва?

Метода Силва се срещнах чрез един приятел, който проследи първия семинар, който беше проведен в Гърция през 1976 г.

– На всяка цена да отидеш – ми каза, без да ми обясни нищо специално. Доверих му се и отидох на следващия семинар в началото на 1977 г.

Какво Ви задържа да продължите всичките следващи години да практикувате и дори преподавате метода и до сега?

През този период имах един сериозен проблем с дясното ми коляно. Бях се контузил по време на футболна тренировка и операцията, която последва не ми помогна. Бях с патерици в продължение на 8 месеца и кракът ми беше в окаяно състояние. Използвах техниките от семинара и не само оправих крака си, но и до днес продължавам да играя футбол.

Както разбирате на следващите семинари заведох всичките си приятели, даже на някои платих и таксите за обучение. Организирахме един клуб на завършилите, за да се събираме и прилагаме техниките.

Станах председател на този клуб за доста дълго време и помагах на преподавателя, четейки упражненията на семинарите. Паралелно бяхме обучени със съпругата ми Мариана в Ларедо – Тексас (родното място на Хосе Силва) от самия Хосе, за да можем да преподаваме Метода.

Това, което ме кара да продължавам да преподавам Метода Силва през всичките тези години е задоволството, което изпитвам всеки път, когато дойде някой и ми каже, че животът му се е променил към по-добро с техниките на този Метод. Чувствам се някак си и аз съпричастен за това. Това е най-голямата отплата, както и Хармонията и Духовността, които Методът донесе в живота ми.

Разкажете ни някой (може и повече) любопитен конкретен случай за разрешаване на важен за Вас въпрос или проблем, чрез методите преподавани в курса.

Вече ви разказах за моя крак. Имам и още доста други примери. Имах мигрена от време на време. След семинара никога не ме заболя главата. Подобрих съня си – спя като детенце и имам прекрасна памет. Започнах да се доверявам на интуицията си и да я използвам. Така взимам по-правилни решения. От-

крих също един скрит свой талант. Започнах да пиша стихове.

Днес Вие сте главен акционер в три големи Издателски къщи в Гърция – с какво започна издателската Ви дейност? Беше ли трудно в началото?

Започнах моята бизнес дейност много рано – още като първокурсник в университета. Произхождам от бедно провинциално семейство, така че когато ме приеха в университета трябваше да работя паралелно, за да мога да се издържа. Продавах книги и енциклопедии по къщите следобедите, а сутрин ходех на лекции. Бях добър в продажбите, обучих и други като мен и скоро образувахме една група, която се разви в първата ми търговска дейност – продавахме книги. През 1974 г. отидох на Международния панаир на книгата във Франкфурт и през 1975 г., издадох първата си поредица от книги. Това беше “Тайните на морето” от Жан Ив Кусто. Имахме голям успех и така последваха всички други.

Как се роди идеята за списанието “Все по-добри новини”? Какво включва то?

Списанието ни “Все по-добри новини” го създадохме от нуждата да информираме завършилите Метода за най-новите изследвания относно ума и мозъка, но също и да ги информираме за семинарите, които преподаваме вече в почти цяла Гърция. Нарекохме го “Все по-добри новини” в противоположност

на новините, които съобщават вестниците, които са все по-лоши.

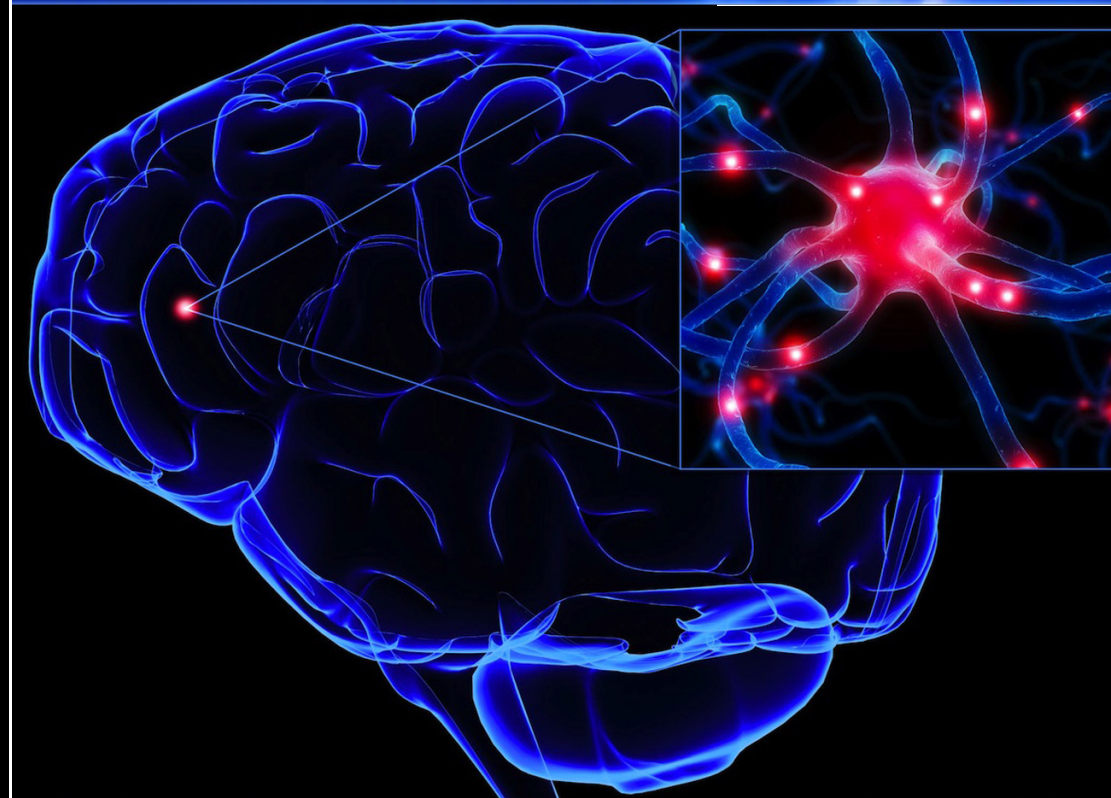
Има ли някакви по-специални издателски проекти, в които участвате?

Винаги има нещо ново. Идеите не свършват никога. Сега изследваме писанията на древногръцките философи и мислители и сме открили доста прилики в начина им на мислене, сравнени с принципите на Метода Силва.

Споменавате често в лекционния си курс за научни изследвания от последните 10 години върху възможностите на мозъка и ума при човека – да ни разкажете повече по въпроса?

Имаме пряка връзка с различни изследователски центрове, като Мозъчния институт в Сан Антонио – Тексас и много от резултатите от изследванията ги имаме от първа ръка. Правим също така и ние изследвания в института ни в Ларедо, но непрекъснато различни изследователски и научни институти, които използват Метода ни информират за техните открития. Виждате, че днес повечето от откритията на Хосе Силва относно Алфа вълните, дясното полукълбо, тимусната жлеза са доказани многократно от учените.

Една от основните теми на броя на списание Ентусиаст се фокусира върху нарушената връзка между вътрешния и външния свят

на човека – специално и върху аутизма като заболяване. Дали има в практиката ви случаи на аутисти, посещавали курса? Ако има, отбелязани ли са подобрения?

Нямам особен опит с аутистични деца. Бяха ми съобщили за добри резултати, но това не може да се счита за съществено. Отлични резултати имаме с деца с дислексия.

Една от техниките на курса е ползването на съня за решаване на задачи. В какво се състои тя?

По време на сън използваме един динамичен начин за получаване на

информация. Задаваме проблема и се програмираме да получим нужната ни информация по време на сън. Това е един динамичен механизъм за получаване на информация, за разлика от пасивния механизъм, който използват повечето хора.

Откога имате връзка с България и провеждате тук курсове?

В България дойдох за първи път през 1992 г. През тази година бяхме организирали в Атина Първия Световен Конгрес за СИЛАТА НА УМА, в който участваха много важни учени и преподаватели от целия свят, между които: Хосе Силва, Роберт

Стоун, Клиф Баксър, Таг Пауел, Ури Гелер, както и вашата Вера Точева, преподавател в университета и две жени с екстрасенсорни способности, които от тогава живеят в Гърция. Те са авторки на няколко книги, някои от които излязоха и на гръцки и имаха голям успех.

Първият семинар в България се проведе с голям успех в НДК и го проследиха повече от 500 души. За неговата организация голяма заслуга имат Стоян Лаловски и неговата сестра Радка. От тогава идвам всяка година и преподавам някои от семинарите за напреднали на Метода Силва. От 1997г. основния семинар го води Стоян. През 1995г. поканихме самия Хосе Силва, който изнесе един няколко часов семинар.

В кои още страни сте водил курс по Метода Силва?

Преподавам във всичките балкански страни, освен в Румъния и Сърбия. Наскоро започнахме и в Турция с голям успех.

Започнаха да излизат документални филми, посветени на промяната на съзнанието (а оттам и битието) и осъзнаването на заобикалящото ни вътре и вън. Такива са "The Secret" и "What the Bleep do we Know" – какво мислите за тях?

Познавам много добре и двата филма, както и книгата, която бе публикувана. Изразяват ни напълно! Дори филмът The Secret отразява напълно нашите идеи. Чувстваме се

много горди, че това което казвахме и казваме през последните 40 години се потвърждава от съвременните научни изследвания. Поради тази причина Хосе Силва беше провъзгласен за пионер на съвременната психология.

Дали Методът Силва може да се включи в алтернативните методи на лечение? Може ли някой да гарантира излекуване и може ли да се разчита само на този метод за възобновяване на енергийната и физическа структура на човека?

Да, разбира се. Съществуват вече много изследвания, които доказват че, Духовното дистанционно влияние върху "биологичните системи" е факт.

Смятате ли че курсът може да навлезе за официално усвояване в учебните заведения в скоро време?

Вече е навлязъл в средното образование в САЩ, в обучението на медицински кадри, лекари. Вярвам, че скоро ще навлезе и в Европа.

Бихте ли препоръчали или пожелали нещо на нашите читатели...?

Пожелавам на вашите читатели да поддържат ума си отворен за новите идеи, да се доверяват повече на интуицията си и да използват повече фантазията си за свое добро и за доброто на цялото човечество.

Благодарим Ви!

Интервю със Стоян Лаловски водец лектор и организатор за България

Колко популярен е в България Методът Силва и как се популяризира у нас?

Бих казал, че Методът Силва е най-популярният метод за развитие на ума и подобряване на качеството на живот. Има издадени

на български език доста книги, които запознават читателите с Метода и приложенията му в различни области: лечение, бизнес, отношения, спорт, учене, подобряване на паметта и т.н., но най-голяма реклама правят завършилите курсове. Обикновено след като из-

Променете живота си!
МЕТОДЪТ СИЛВА

ПЪТЯТ КЪМ
АЛФА НИВОТО

карат семинара (той се провежда 2-3 пъти в годината) и усетят силата на техниките, които се преподават и променят живота им, първото им желание е да изпратят на следващия семинар своите деца, роднини и близки. На всеки семинар идват хора, които споделят, че животът им се е променил след семинара.

Какви хора го практикуват и имате ли обратна връзка за постигнати успехи?

Семинарът се посещава от хора с различни възраст, образование и социално ниво. Имали сме курсисти на 80 години. Имали сме и деца на 9-10 годишна възраст. Хубавото е, че след семинарите, тези категории престават да имат значение. Курсистите разбират, че възрастта не е ограничение за човек, който иска да се учи и развива. Болестта може да се преодолее и начинът на мислене играе решителна роля. Много често ни съобщават за случаи на хора, които с помощта на умствени упражнения са подобрили здравето си и са се излекували от различни болести. Много често след семинара хората установяват, че имат талант в някоя област. Семинарът развива фантазията и творческите способности. Имахме случаи на хора, които започнаха да пишат стихове, да рисуват, да следват на 60 годишна възраст и т.н.

Методът предлага и обучителни семинари специално за деца – бихте ли ни запознали? Разкажете ни ин-

тересни случаи, случки от практиката Ви през годините!

За 20-тината години, през които се преподава Методът в България, имах възможността да проследя развитието на много деца, които ползваха техниките на Метода Силва и имаха прекрасни резултати в училище и след това в живота. Много от тях бяха научили някои техники от своите родители (в България сме провели досега само един детски семинар, в който участваха деца между 7 и 12 годишна възраст). Детските семинари са по-кратки. Децата са с по-развита интуиция и фантазия и резултатите при тях са наистина удивителни. Има страни, в които освен в университети и колежи, Методът се преподава и в училищата. Ако се въведе методът в училищата, това би променило живота на много хора. За децата е много важно да запомнят по-лесно и да имат по-добри резултати в училище, което им дава по-добро самочувствие и повече време за игри. Положителното мислене и положителните навици и използването на интуицията и фантазията за решаването на проблеми изиграват голяма роля в тяхното развитие.

Благодарим Ви!

За повече информация и литература:
Книжарница "Нова Епоха"
ул. "6 септември" 28, София 1000
Тел: 981 98 98, GSM: 088 981 98 98

Light at the end of the tunnel...

Автор РОБИН НОРУД

На какво ни учи С П И Н
из "Защо това, защо на мен, защо сега"

Нешастието
като
катализатор
на промяната

Дарън

е млад мъж, който преди да бъде диагностициран като носител на вируса СПИН, е работил като асистент-продуцент в телевизията и животът му се е въртял "на бързи обороти". Фактът, че личното страдание може да ускори изцелението на нивото на по-фините измерения на индивида и да доведе до хармония с по-висшето Аз, или душата, се вижда добре от историята на Дарън, която е следната:

"Диагнозата ми бе поставена преди две години, след като страдах от различни възпаления и отслабнах много. Въпреки че симптомите бяха съвсем очевидни, аз бях потресен. Никой от компанията ни не беше болен. Всички мислехме, че

това не може да се случи на нас. Аз бях първият.

Предписаха ми AZT и оттогава съм в добра форма през повечето време... Целият ми начин на живот обаче се промени. Доскоро всичко опираше до това "къде е събирането". Винаги имаше нещо някъде и единственият проблем бе да се разбера къде отиваме и да не пропуснем забавата. **Много наркотици – така беше модно – и много алкохол...**

С мен започна да се извършва голямата промяна. Когато препаратът AZT започна да действа и се почувствах по-добре, **аз не поднових обичайните си занимания.** Запознах се с други хора в моето – в нашето – състояние, които имаха същата диагноза и прекарвахме заедно времето си. Разговаряхме, гледахме се, питахме "как си днес" и чакахме отговора, но изведнъж се оказваше, че онова, което бях очаквал вече го нямаше. Чувствах се добре сред тези хора и бях сигурен, че и с тях е същото. Някои от тях бяха толкова болни! Или пък семействата им не искаха да имат нищо общо с тях, или пък нямаха пари, или просто бяха изплашени... Ние си давахме един на друг всичко, което можехме, но никой не бе в състояние да се справи сам.

Би прозвучало странно, но в известен смисъл аз съм благодарен за тази болест. Тя ме научи как да живея. И не само мен, а също и семейството ми. У дома баба ми е тази, която държи парите – истински матриархат. Тя винаги се е отнасяла критично към приятелите ми

и начина ми на живот. Всъщност тя дори ме обвиняваше, че съм се опитвал да пипна СПИН. А когато разбра за диагнозата ми, крещя и фуча и мислеше само за това какво ще кажат хората. Но когато последния път постъпих в болницата, дойде да ме види и ми каза, че мога да отида да живея при нея в гостната, а тя щяла да ми готви. И го прави сега за мен. А също и за приятелите ми,

Ще забележите, че Дарън е бил обвиняван от баба си заради поведението си, с което сякаш се е опитвал да пипне СПИН, а когато се е заразил от болестта, този безразсъден и хедонистично настроен младеж веднага, и то съвсем естествено, е посветил живота си на служенето. При разговора си с него почувствах, че е изоставил досегашния си начин на живот не със съжаление, а по-скоро с облекчение – с чувството, че сега най-после има възможността да се съедини отново със своето по-висше Аз и да има по-висша цел...

когато се наложи да останат при мен, ако заведението за болни от СПИН е препълнено. И е направила толкова много дарения на болницата и на други пациенти, болни от СПИН. Променила се е много. Понякога си мисля, че всъщност в това е смисълът на тази болест. Тя действа на всички, кара ги да се обичат повече, да споделят повече и да проявяват повече толерантност."

НА КАКВО НИ УЧИ СПИН

В днешно време агонията на епидемията от СПИН е докоснала всеки от нас до известна степен. И все пак във всичките си трагични измерения тя също е, както мъдро отбелязва Дарън, и изцеление за нас. Досега никоя друга епидемия не е съчетавала **факторите, които отличават СПИН:**

~ Дългата продължителност на болестта;

~ Фактът, че повечето от жертвите са млади и общественно активни;

~ Свързването в общественото съзнание на болестта с хомосексуализма при мъжете, както и фактът, че заразата се предава най-вече по полов път.

Тези фактори, взети заедно, водят до революция в личните и обществените отношения, поведения и ценности. В крайна сметка човечеството като цяло се променя в няколко насоки.

Подобно на създаването на диамант от въглища, трансформацията в човека обикновено изисква продължително време и продължително въздействие. Тази болест дава възможност на хората, които й осигурят достатъчно и от двете, да придобият онази преориентация в личните ценности, която е изпитал Дарън. Под натиска на болестта и влиянието на новата среда неговата егоцентричност и ориентация към търсене на силни усещания

са се преориентирали към живот, отдаден в служба на другите. И така, животът на Дарън става пример за един по-висш принцип в действие...

СПИН ОТ ПЛАНЕТАРНА ГЛЕДНА ТОЧКА

Когато цялата планета е засегната от състояние, каквото е СПИН, един от възможните подходи към разбирането на процеса е да се разгледат действащите астрологически сили и особено онези на другите планети, чиито цикли са бавни и оказват влияние върху масовото съзнание. От астрологична гледна точка, **в края на 1993 година** най-бавно движещата се от известните ни планети в Слънчевата система – **Плутон, навлезе в Скорпион**, знакът върху който господства. По това време в целия свят започна да се говори за СПИН като за епидемия. За повечето хора, занимаващи се с астрология, беше очевидно, че СПИН е типична проява на **"Плутон в Скорпион"** – **непреклонна сила за трансформация**. Плутон, наречен на бога на подземното царство, се свързва с всичко, което е скрито или тайно, с половите органи, с болестите по тях, с унищожението и смъртта. Това е планетата, свързвана с психотерапията, с приключването на стари неща и започването на нови, с трансформацията и прераждането. Според

астрологията, силата на Плутон действа неотклонно, за да разкрие онова, което е скрито в психиката на отделния индивид или на дадена култура като цяло. Тя действа изцелително на душата на индивида и трансформира културното съзнание. Процесът, в който тези цели се осъществяват, обаче може да бъде мъчителен.

Скорпион е знакът, свързан с желанието от всякакъв вид, но най-вече със сексуалното желание и желанието на индивида да реформира себе си и другите. Следователно очевидно е, че концентрираната енергия на Плутон в Скорпион поражда сила, с която трябва да се съобразяваме.

Желание, секс, смърт и тайни... **Разкриване, унищожаване, трансформиране, прераждане...** Това са мощни сили, които нарушават нашето спокойствие, разбиват живота ни, сричат защитните ни прегради. Някои казват, че цялата ни планета страда от СПИН и това се отнася не само до разпространението на болестта в целия свят. Това е прозорливо отражение на факта, че всички ние сме засегнати и поради това сме свързани; че всеки от нас е болен и всички ние се нуждаем от изцеление; че **ние не знаем как да живеем и не знаем как да умираме**. Но се учим – и чрез силата си СПИН ни помага да се научим.

СПИН ни кара да осъзнаем по-силно смъртта и процеса на умираването. В разцвета на живота ни се налага да се сблъскаме със смъртта на приятел, роднина, известна личност, от която сме се възхищавали;

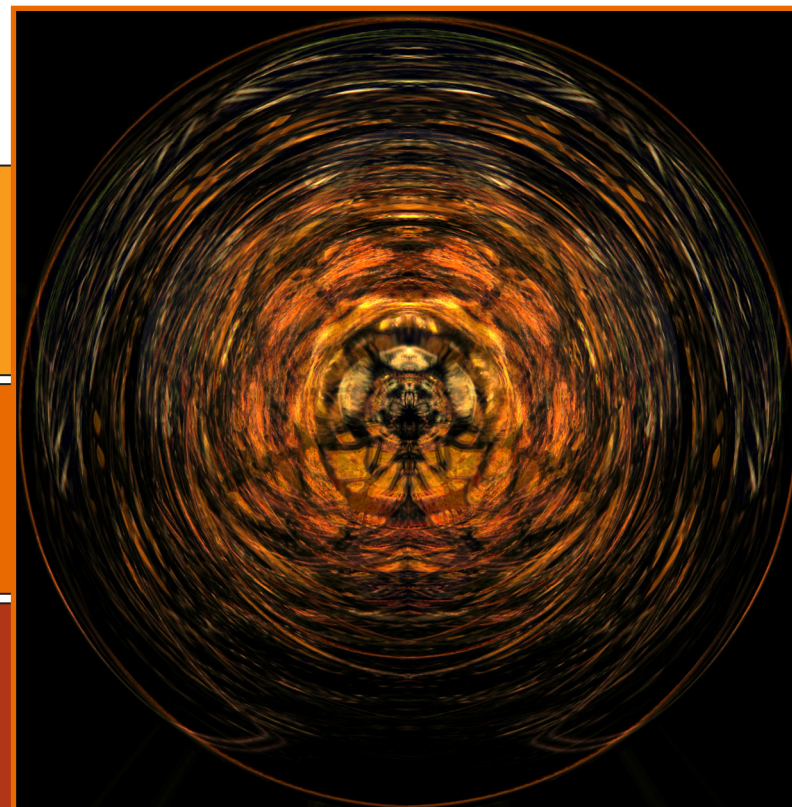
да се отворим за прехода на близък човек от едно състояние в друго и да участваме с цялото си сърце. Когато помагаме на някой, болен от СПИН, и на нас ни се помага да открием, че интуитивно знаем как да дадем утеха и обич. Няколко души са ми казвали, че са се научили да следват интуицията си, докато са се грижели за любим човек, болен от СПИН, и че към края те просто са лежали до този човек, държали са ръката му, утешавали са го – понякога с думи, понякога с песни и напеви. Когато е приближавал краят, някои от тези “болногледачи” са могли дори кротко да подтикнат пациента да си отиде, да се запъти към светлината...

Човечеството като цяло, а всъщност и цялата планета, се намира в процес на посвещаване в секса, смъртта и прераждането – посвещаване, което изисква от нас да преразгледаме възгледите и поведението си във връзка с всеки от тези жизненоважни въпроси.

Когато двама души изпълняват сексуален акт по взаимно съгласие, всичките им тела се сливат. Техните физически/етерни тела, техните емоционални, или астрални, тела, и техните ментални тела се проникват взаимно. Формата на сърцата им, традиционен символ на любовта, всъщност представлява наслаждането и сливането на аурите, или яйцеобразните енергийни полета на двама души, които се обичат. Независимо дали са влюбени или не, по време на сексуалния акт настъпва такова сливане на техните

енергийни полета. И наистина, според езотеричното учение човек разтваря душата си – най-висшата си част, която е свързана с Бога – за партньора си по време на акта. Оттук и рискът за психическо нараняване, ако налице не е отношение на обич и загриженост за благо на другия. Ако единият от двамата има отрицателно, враждебно или безразлично отношение, или желание да експлоатира другия, настъпва нараняване на енергийно ниво. Тук трябва да добавим, че въпреки че често се признава отношението на експлоатация от страна на мъжете и в резултат на това нараняване на самоуважението при жените, по-рядко се признава, че жените също могат да проявят експлоататорско

отношение към мъжете. Някои от отрицателните импулси, които могат да мотивират една жена преди и по време на сексуалния акт, са икономическите стремежи, желанието да упражнява власт чрез способността си да привлече даден мъж, или необходимостта да подчини мъжа на своите желания. Когато е налице едно от тези отношения, мъжете биват психически наранени. Разбира се, тези теми могат да се срещнат и в отношенията между партньори от един и същи пол. Често пъти, когато липсва истинско привличане между двама души, които имат сексуална връзка – тоест, когато и двамата действат с известна негативна мотивация – и двамата биват наранени...

ДУХОВНОТО ЛЕЧИТЕЛСТВО

ИНТЕРВЮ СЪС ЗОР АЛЕФ

Зор Алеф (мистично име и литературен псевдоним на Анатолий Александрович Руденко) е роден през 1976г. в Москва в семейството на руския поет Александър Руденко и известната българска целителка Иванка. Ранното си детство той прекарва в планинското село Раковица, в дома на своята прабаба Мара - знахарка и вещица.

От 14-годишна възраст се занимава с целителска и духовна практика. На 15 години издава на руски и на български своята първа книга "Кръстът на посветения", подписана с името Зор Алеф. Бързо придобива известност като духовен поучител, автор на мистични научно-популярни трудове и целител.

Сред многото книги, написани от Зор Алеф, най-известни са "Свещената терапия" (фундаментален труд, посветен на духовното целителство), двутомникът "Отговори за непосветения" и "Възвание към светлината".

През 2000-та година Зор Алеф създава Школа на Единното Учение (на базата на езотеричната школа "Зор", съществувеща от 1992г.). Под неговото ръководство отделенията на Школата работят в Москва, в Петербург, в София и в редица други градове на Русия и България; подготвя се откриване на нови отделения в европейски страни и в Азия.

"Неспирната върволица от търсещи помощ хора пред дома на майка ми и личния ми опит ме доведоха до идеята, че ако искам да стигна до много повече хора, трябва да ги уча как сами да се лекуват." – казва за поетия си път на целител Зор Алеф.

Интервюто взе: СНЕЖАНА БЕСАРАБОВА

Зор Алеф не е рожденото Ви име. Какъв е коренът и значението на това име? Защо го избрахте?

Зор Алеф не е рожденото ми име, да. Зор Алеф е име, което съм приел на 7-годишна възраст. Бях седнал с въдица на брега на един планински язовир. Родителите ми се бяха отдалечили някъде и плуваха,

Зор Алеф

Гражданско име:

Анатолий Александрович Руденко-Зор

Баща: руският поет Александър Руденко

Майка: българската целителка Иванка

Дата на раждане: 05.12.1976г.

Място на раждане: Русия, Москва

ако не греша. Лекият ветрец си играеше с листата. И тогава дочух мъжки глас, който съвсем отчетливо, ясно каза: “Зор Алеф”. Много спокоен, мек и заедно с това дълбок, авторитетен глас: “Зор Алеф”. И толкоз... Аз ставам и започвам да се озъртам, защото гласът прозвуча близо до ухото ми. Обаче там е пустинен, празен бряг... Нямаше и рибари около мен. Храсти и вода, и вятър, и листа – това беше. И го забравих това нещо, просто го забравих за няколко години. А на 14-годишна възраст, когато вече в дома на майка ми – както знаете, тя беше прочута българска лечителка – започват да ми попадат стари книги (древноеврейски, латински, гръцки...), аз откривам, че тези думи означават “лъч, човек на Вселената”.

А какво е значението на Вашето рождено име? Знаете ли етимологията на Анатолий Александрович Руденко?

Анатолий е “подобен на Слънцето”, доколкото знам. Александрович – Александър е “мъжествен”. Руденко е стара украинска фамилия. Прадедите ми бяха украински дворяни. Зор Алеф ли или Анатолий Александрович е всъщност артистът, който пее опера, спортува, плува, пише и лекува? Не. Зор Алеф не е артистът, който пее, а е по-скоро мистикът, който включително прави и това – с не по-малко удоволствие от всичко друго, което прави. Какво да Ви кажа – музиката и пеенето са винаги втора любов за мен. Когато бях започнал да се занимавам с академичен вокал, всички мои преподаватели бяха информирани, че това ще остане втора любов. Те знаеха, че аз имам вече път, по който вървя. И си спомням, Царство й Небесно, една от моите вокални преподавателки – блестяща жена, Лиляна Сергеевна (тя почина) – в консерваторията бяхме и тя все настояваше да започна професионални занимания: “Защото, Зор, Вие пилеете потенциал!”... Аз ѝ казах: “Лиляна Сергеевна, ако изпратите някой от Вашите тенори или баритони, да кажем, да ме замества с болните, с книгите, с учениците – няма проблем, аз ще дойда и ще бъда по-близо до Вас, и всеки ден ще се занимаваме.” Но уви, това е път – първа любов и втора любов...

Имате много занимания. А как минава един Ваш ден? Има ли разлика, когато сте в България и когато сте в Русия?

Има разлика, да. България – аз съм го казал това още преди повече от 10 години (мисля че беше за някакъв видински вестник,

когато за първи път формулирах такава мисъл) – тя е перална машина за моята карма. Тук изпирам кармичните си дребни. Защото ритъмът на съществуването в България е принципиално друг. Всяка държава, страна, общност, град има свой ритъм, в който съществува. Ритъмът в България в сравнение с Русия – това е една мекота, една отпуснатост, една медитативност. На вас може да не ви се вярва, но трябва да попаднете в Москва, да разберете какво е да бъдеш целител там, където хипертрофията на човешкото страдание е максимална. Съответно аз казвам така – в Москва работя сериозно, а тук идвам да страдам и да боледувам. Но това е шега. Защо? Защото когато пристигна в България, всичките ми болни започват да излизат от мен един по един – крачка по крачка. Аз даже си спомням един такъв случай. Бяхме на морето и плувах. След това излязохме на брега. Бях с двама или трима ученици – учех ги как вълната измива от човека болката. Казвам: “Легнете сега и вижте. Ето, една вълна – излезе от мен, да кажем, Василич” – някакъв московски пациент. “Ето, втора вълна – излезе Танюша; трета вълна – излезе Надежда Николаевна.” И т.н. и т.н. Ти ги чувстваш как тези хора стават от теб и излизат. И в България става точно това – заедно с всичко останало.

Уморявате ли се да вършите и да съчетавате всичко това? Имате ли нужда от уединение, от почивка?

Определено се уморявам. Аз съм човек все пак – с физическо тяло. Умората бива толкова тежка, когато приемеш осем тежко болни души на ден, нали! Или когато работя с голяма зала – всички хора са в своята аура, т.е. ти чувстваш какво става с хората в залата. И каквито и асимилационни механизми да съм изградил през годините от своята целителска дейност, това физическо тяло има свои закономерности. Аз си спомням фразата на Кришнамурти – големият духовен учител, макар че самият Кришнамурти отхвърляше понятието учител: “Колко мъдрост е потрябвало, за да бъде създадено тяло като това!” Какво има предвид той? Човекът, който поема отговорност за кармата, за пътя, за развитието на другите хора, за тяхното духовно и физическо добруване – през него минава всичко, каквото се случва с тези хора, той ги носи в себе си, както майката носи детето в утробата си. И това тяло трябва да го поеме това нещо.

Аз много спортувам – плувам, играя тенис... Това е необходимо. Съдовете, нервите, кръвоносната система, фините канали да

бъдат в надлежаша кондиция да проведат това, което тялото трябва да проведе.

Значи, Вие така се възстановявате?

Разбира се. Има цяла наука за това как се абсорбира една болка, как се асимилира, т.е. как се подлага на правилно преработване и как се освобождава човек от болката.

Как дойде идеята за Школата на единното учение?

Нямаше такава идея. Такива неща, какво да ви кажа – ти не ги мислиш, не ги обмисляш. Ти не може да ги родиш в недрата на своя ум. Големи неща – големите идеи, големите събития, ако искате – те се раждат някъде много високо в света на архетипите. И оттук нататък ти можеш да бъдеш удостоен да ги провеждаш. Човекът ги поема на раменете си. Първоначално това беше “Езотерична школа Зор”, която беше създадена, когато бях на 15 физически години. Тя отвори врати в Българския културно-информационен център в Москва. Даже и преди няколко дена намерих някои снимки от това отваряне на Школата, където съм 15 годишен. Седя пред една аудитория в залата на българския център – много сериозен, намусен, защото всички искаха да видят какво е това чудо, това дете, което там учи хората на нещо. И трябваше да се отстоява. Много, много усилия трябваше да се вложат.

След това с годините разбрах, че школата не може да бъде “Зор” – тя не ми принадлежи. Аз мога да служа в нея. И когато това осъзнаване стигна до сърцето ми – през 2000-та година, на платото за медитация в Белоградчишката долина (така наричаме ние една група скали с особено значение, където школата се събира за определени практики) – през лятото на 2000-та година, август месец, дойдоха знаците на Единното учение. Това са 22 есенциални изречения, съдържащи мъдростта на древноегипетската система на тайните. Дойдоха, видях кръста на единството – знакът на нашата школа. Дойде и самото определение – Единно учение.

Аз бях изумен, когато година или година и половина след това отворих една книга на руски философ-херметист – ако не греша, фамилията му име е Флуменко. Книгата се казваше “Питагорейските мистерии в учението на Платон”.

Тя беше посветена всъщност на гръцкия херметист и на езотеричното учение на Платон. И там откривам, как този човек – който в никакъв случай не е духовен учител, но е проникателен мислител – говори, че несъмнено **новото учение, което ще дойде за обновяване на древния херметизъм, ще трябва да бъде наречено само Единно учение.**

Смятате ли, че Школата на единното учение носи нещо парадигматично ново за света?

И да, и не. Да – защото всяка епоха и всяко време налага нов език и ти трябва да говориш с нов език. Не – защото нищо ново под Луната няма. Това е преразказване на древната, съществуваща от векове истина, на езика на съвременния човек – адаптиране на тази истина към няколко групи хора. Едната група хора – това са целителите. Значи, една важна част от Школата на единното учение, това е обучение специално за целители. (Моят път е започнал не като път на духовен учител, а преди всичко на целител.) Другата група – това са стремящите се към трансформация и хармонично усъвършенстване на своя живот – дълбоко стремящите се хора. Към тях са отправени по-вътрешните знания на Единното учение. И по-външното слово е отправено към всеки човек, който се стреми към някаква градивна промяна и към реализация на по-висш смисъл в живота си.

За духовния учител се казва, че той винаги, като петел с прерязано гърло продължава да крещи за едно и също нещо. Защото въпросът даже не е в това какво говорите, а много важно е как говорите. Вие може да изричате едни безусловни мъдрости, обаче с един интелектуално отнесен израз върху лицето, без изобщо да сте преживели това, за което става въпрос. Функцията на духовния учител е да “раздъвче” тези идеи, които винаги са били храна на човечеството; да позволи на хората да изсмучат сока на тези учения, да усетят вкуса им, да ги преживеят, да ги осъзнаят...

Но Единното учение не е икуменическо движение. Икуменизмът е термин из областта на християнското обединение, което провъзгласява единство на всички църкви. Аз съм поддръжник на икуменизма в този смисъл, но Единното учение е нещо по-широко от външно обединяване на религии или учения. Единното учение е начин на мислене, то е език. Това е начин на мислене и на живот, който е адаптиран и към будиста, и към мюсюлманина, и към християнина, без да е нужно те да престават да се осъзнават като такива. Аз насърчавам хората от всички религии – ние имаме будисти, мюсюлмани, християни, последователи на хиндуизма и на йога... Това е една широка общност от хора в различни градове. Тях ги обединява философията на единството, мисленето на единството, където се утвърждава и се позволява на човек действително да осъзнае, че Създателят е един. Духът – Вседържителят, е един. Ние сме дошли тук да дъвчем тази жилава материя.

А сега ще Ви отведе към темата за любовта. Писали сте за нея, очаква се да излезе скоро на български нещо ново по

този въпрос. Можете ли да кажете накратко Вашата философия за любовта?

Говорил съм и съм писал доста неща за любовта и ги има и в “Отговори за непосветения” – в първи и втори том. Има няколко беседи, посветени на любовта. И за възпитанието, и за зачеването. Книгата, която се готви сега, се казва “Пред портите на богинята”.

Значи, най-простата философия за любовта е, че всичко каквото правиш, трябва да го извършваш с любов. Или ако вършиш нещо много обременяващо или някакъв тъжен дълг, или печална необходимост – тук учението казва: “Трябва да бъдеш безстрастен.” Но при всички положения, както има дясна и лява ръка, така и в живота на човека има любов и строгост – има милосърдие и ограничение. И ние казваме, че любовта, като проявяваща се енергия в живота ни, трябва да бъде хилядократно

повече проявена от строгостта и ограничаващата енергия. Хората имат безброй илюзии за любовта. И следвайки илюзиите, те се изяждат взаимно. Но това не е любов. Любовта е богиня. Любовта е висшата от богините. Защото в нейната утроба зрее светът. Но истината е, че любовта не е нито женска енергия, нито мъжка. Ние я назоваваме с женски имена, за да я усетим по-близо до сърцето си. Но в действителност тя е андрогинно начало. Ти не можеш да разграничиш любовта. Например в брачната двойка: мъжът генерира инициативата за този любовен съюз, жената го износва – това са като “хвани” и “дръж”. Не може да се разчлени любовта полярно. Тя не е дуалистична – тя носи абсолютното единство в себе си. Затова по природата си тя е духовна, тя е извън полюсите. Тя е по-дълбока от безмълвието и по-високо от най-трепетното озарение.

Затова безмълвието, озарението и светлината я следват, но само като сенки, хвърлени от нейната слава. Тя е богиня с женски образ, но с андрогинна същност.

А има ли някакви правила и практики, които препоръчвате на Вашите ученици, или нещо като морални таблици, които знаем от религиите?

В божествения свят морал няма, има само етика. Има правила на окултната етика, които са формулирани, но духовният ученик не може да се развива по закона на принуждението. Ти не можеш да кажеш: “Правилно е да се следва това, това, това. Значи, ако не го правиш, ти си прегрешил срещу законите на обществото.” В Единното учение няма такова нещо. Ние следваме думите на апостол Павел, който е казал: “Всичко ми е позволено, но не всичко ми е полезно.” Аз мога само да кажа на хората кое не им е полезно и мога да кажа кое е несъмнено полезно. Има правила, има практики, има, ако искате, принципи и правила, които регламентират живота на ученика – но

само дотолкова, доколкото той е до-
раснал до това да ги изпълнява съ-
знателно, свободно и по свое соб-
ствено желание и воля. Никой няма
да ти каже: "Ей, ако не си извършил
тази и тази практика, която се из-
пълнява три пъти на ден, ти си мно-
го неправ, да знаеш. Трупаш лоша
карма." Толкова учения и религии
са насаждали в човека чувство за
вина за това, че не спазва устои,
отклонява се от догмата, че сега аз
най-малко съм поборник на догма-
та в този свят. Но разбирам, че тряб-
ва да има систематизиране. Ако съ-
ществува порядък, ред и хармония
– в живота на ученика съответно те
също трябва да влязат.

*Бихте ли разказали за някои особе-
ни моменти от живота си? Имате
ли такива - критични, особени мо-
менти?*

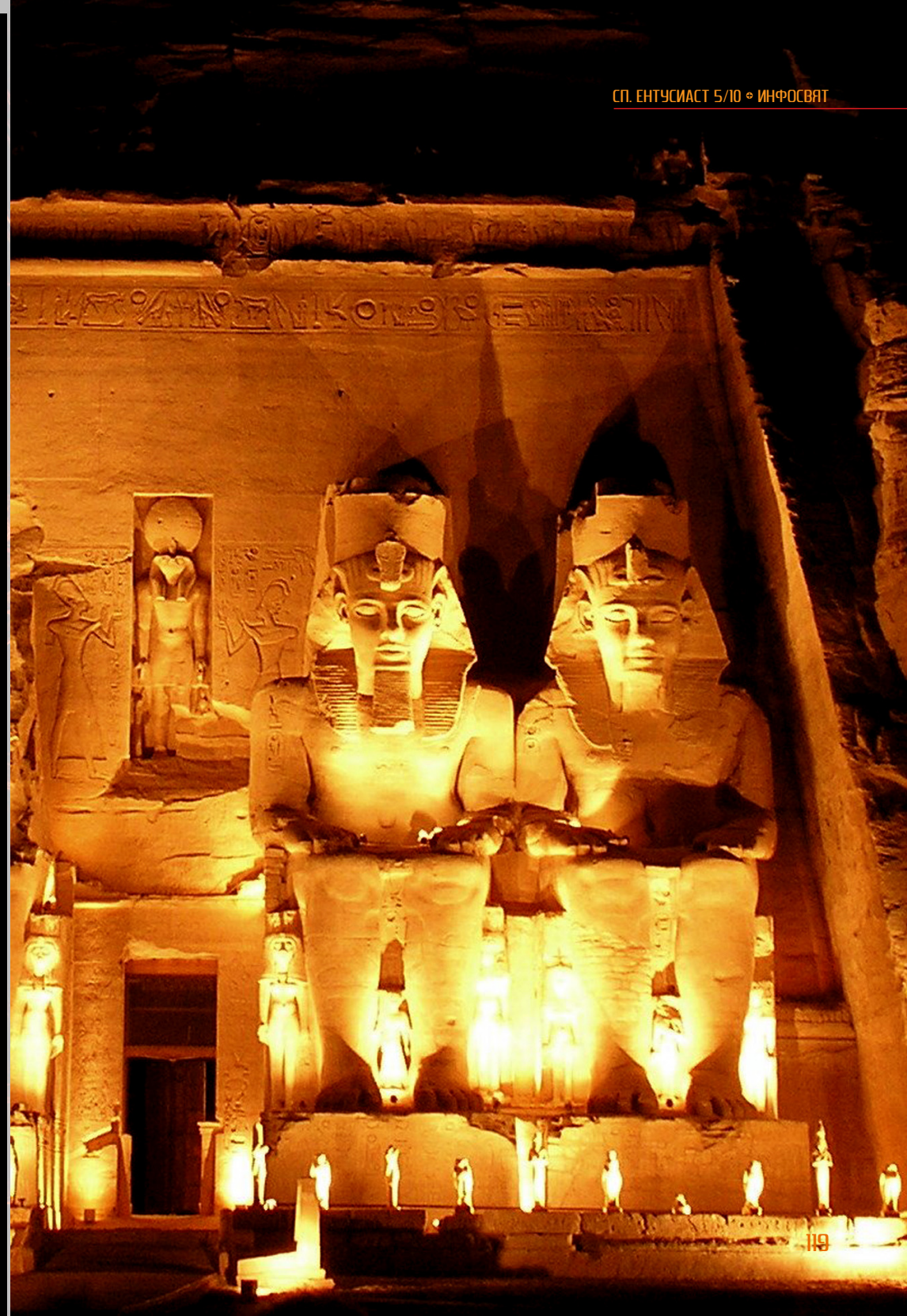
Не мога да ви разкажа за такива мо-
менти, защото целият ми живот е
един особен момент. Просто какво-
то и да си спомня - няма ден, когато
да не се случи нещо важно, голямо,
значимо...

Но ако говорим за инициращи съ-
бития – след които прекриваш праг...
Има такива моменти – ко-
гато поставих точка в "Свещената
терапия", когато чух името си, ко-
гато излекувах първия си паци-
ент, когато умря майка ми, когато
дадох първата инициация на уче-
ник – първото посвещаване, когато
върнах първия човек от другия свят
– умрял, в клинична смърт... Тези
прагове са много в живота.

*Кога усетихте тези вътрешни яв-
ления, които промениха живота
Ви и Ви накараха да помагате на
хората?*

На 6-годишна възраст, може би. На
6-годишна възраст, когато се сблъс-
ках с първите видения от миналото.
Аз не говоря тук за съвсем съзнате-
лен опит. Защото не разбирах то-
гава това – аз просто виждах виде-
ния от миналото. Но очевидно това е
пробуждането.

Бях 6-годишен, когато в един извор
видях картини на далечното си ми-
нало – човек, свещенодействащ при
някакъв каменен олтар. Видението
не знам колко беше продължило
– минута или повече. Моите род-
нини бяха на една нива – това беше
в Стара планина. Имаше деца, с ко-
ито играех. Отделих се от децата
и се напътих да пия вода от този
извор. Нямах никаква представа за
горния свят, освен тази, която чер-
пех от баба ми Мара. Но тя не да-
ваше обяснения – тя показваше. Тя
беше една изключителна знахарка и
лечителка, но нищо не можеше да
ти обясни как става – знаеше, че ста-
ва по този начин. Но ти не можеш
просто да бъдеш някакъв провод-
ник, ти трябва да разбираш за какво
говориш. Ти трябва да го преживе-
еш това нещо. И всъщност голямо-
то израстване се започна тогава, ко-
гато започнах да говоря на хората.
Те бяха моята причина да разбера.
Затова съм толкова благодарен на
всички хора, които преминаха през
школата на Единното учение за
тези години.

РИСУВАНЕ
ФОТОГРАФИЯ
ДИЗАЙН

Александра ВАЛИ

www.entmedia.net

www.fvision.eu

ДИЗАЙН

web
графичен
видео

ФОТОГРАФИЯ

fashion
художествена
портретна

РИСУВАНЕ

портрети
ретро подарък
карикатури

КОНТАКТИ

+359885704433
vision@entmedia.net

Поръчайте своя индивидуален, уникален дизайн за вашата уеб и печатна реклама.
Почувствайте се като фотомодел поне веднъж с професионалните ни фотографски решения.
Запечатайте най-ценните мигове с фото-пакетите "Един ден на моето бебче", "Моето семейство", "Моят специален ден".
Подарете оригинален подарък за сватбата на приятели или за рожден ден - портрет, карикатура, ретро изненада.

СЪЗДАЙТЕ СВОЯТ СВЯТ ЧРЕЗ ОЧИТЕ И РЪКАТА НА ХУДОЖНИК-ДИЗАЙНЕР С УСЕТ ЗА КРАСИВОТО!

ДИЗАЙН 300-500 лв.

web страници

графичен дизайн

видео дизайн

ФОТОГРАФИЯ 70-280 лв.

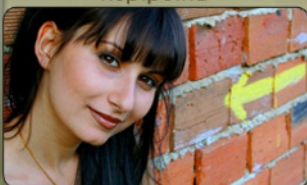
fashion фотография

художествена

портретна

РИСУВАНЕ 50-150 лв.

портрети по снимка

ретро портрети

карикатури

